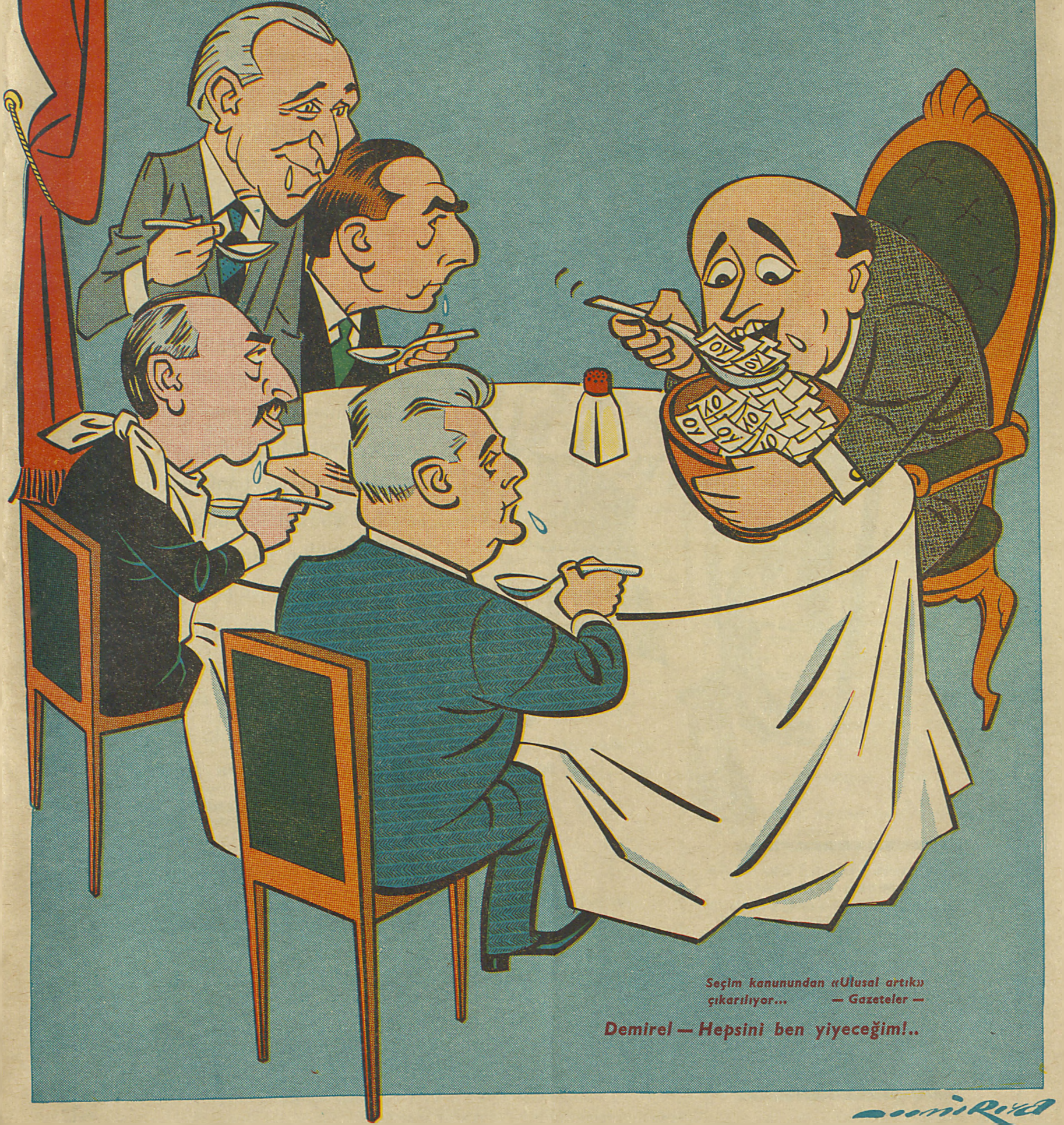

AKIYAKA

Seçim kanunundan «Ulusal artık»
çıkartılıyor... — Gazeteler —

Demirel — Hepsini ben yiyeceğim!..

Cemal Rıza

İŞ ADAMLARI DA ÖNCELİKLE İŞ BANKASINI TERCİH EDİYOR...

Kuruluşundan kısa bir zaman sonra modern bir kredi müessesesi haline gelen Türkiye İş Bankasının, çeşitli sahalardaki iş sahiplerine verdiği milyarlarla ifade edilen kredilerin yekûnu büyük bir hızla gelişmektedir. İş Bankası, iş adamlarının dış piyasalarla olan münasebetleri mevzuunda da faydalı bir rol oynamış, ithalât ve ihracat muamelelerine geniş çapta tavassutta bulunmuş, belli başlı dünya bankalarıyla sıkı bir işbirliği kurmuştur. Ayrıca bütün bankacılık hizmetlerinin ifasında personelin gösterdiği güler yüz, iş terbiyesi, muamelelerde sağlanan sürat, emniyet ve kolaylık, iş adamlarının öncelikle İş Bankasını tercih etmelerinin başlıca sebeplerindendir.

Tasarruf sahipleri için
MÜHİM NOT:

25 Mart tarihinde yapılacak olan 7 Milyon liralık çekiliş için sene sonuna kadar İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı muhafaza etmelisiniz. Yeni Yılın

12 Milyon

tutarındaki ikramiyelerinden faydalanmak için de biriktireceğiniz paraları İŞ BANKASINDA toplamanızı tavsiye ederiz.

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 13 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 23 Mart 1966

Başbakan'dan bir mektup aldım

BAŞBAKAN sayın Süleyman Demirel'den bir mektup aldım: «Doğruyu söylemekten korkmamalı» başlıklı yazım üstüne...

Başbakan: «Yazınızı üzüntü ile okudum» diyor.

Konuya girmeden önce bunu cevaplandırayım:

Kendileri bir kere üzülmüşlerdir. Ben iki kere üzüldüm: Kalemimi, üzücü bir yazıya zorladıkları için bir, sahiden sevdiğim, sahiden başarısını istediğim ve kendisinden yaptıklarının tam tersini umduğum Demirel'i üzme çaresizliğinde kaldığım için, iki...

Başbakanın mektubu benim adıma yazılmış özel bir mektuptur. Ben de düşüncelerimi bir kâğıda döker, bir zarfın içine kapar, kendilerine gönderebilirdim.

Ama doğru olur muydu?.. Olmazdı. Çünkü sayın Demirel'i üzen yazı, onun kulağına fısıldanmamıştı. Düşüncelerimi, Akbaba okurlarının gözleri önüne sermişim ben...

«Doğruyu söylemekten korkmamalı» diye Başbakana öğüt vermeye kalkan bir kalem, verdiği öğüte herkesten önce kendisi uymalıdır.

Onun için, yalnız bana yazılmış mektuplarının cevabını, ben, sayın Demirel'e gizlice değil, bütün o yazımı okuyanlar önünde, açıkça vereceğim.

Ben, Başbakanı üzen yazımda, üç konu üstünde durmuştum. Sayın Süleyman Demirel bunlardan yalnız bir tanesini, Amerikalılara kiralanmış üsleri ele alıyorlar ve bana göndermek lütfunda buldukları «Tutanak dergisi»ndeki sözleri ile, Büyük Millet Meclisinde, tam dilediğim savunmayı yapmış olduklarını benim insafıma sunuyorlar.

Tutanak Dergisini okuyunca öğrendim ki, sayın Başbakan, hitabet edebiyatımıza taze bir üslûp getiren açıklamaları ile güzel, pek güzel konuşmuş sahiden:

«Cumhuriyet Halk Partisine soruyorum: Üç buçuk sene iktidarda bulundunuz. Bu anlaşmaları Türkiye'nin hükümrânlığına aykırı bulmuyorsanız gelip buradan söylemeniz lâzımdı. Buluyorsanız, üçbuçuk sene içinde niçin değiştirmediniz?»

Sonra, kendisine söz atan eski bir Millî Birlik üyesine verdiği cevap da bakınız ne kadar doğrunun güzeli:

«Madem ki bu anlaşmalar Türkiye'nin hükümrânlığına aykırı idi, bir sözünüzle kanun çıktığı günlerde neredeydiniz?»

Sayın Başbakanın, iki NATO üyesi arasındaki bu özel anlaşmanın altında imzası yoktur. Onunla bu anlaşma arasında bir Demokrat Parti hükümeti var, bir ihtilâl var, bir Millî Birlik hükümeti var, bir koalisyonlar iktidarı var... Bu bakımdan, Meclisteki maksatlı sataşmaların cevabını vermek bile, bizce, sayın Demirel'e düşmezdi...

Kalemim, memleket kaderi üstünde konuşurken, dikkatimin en titiz uyanıklığı ile TİP'le bir hizaya gelmekten sakınarak söyleyim ki, bu otuzbeş milyon metrekarelik savunma sahası — Amerika ile ne kadar dost olursak olalım — evsahibini kiracı, kiracıyı evsahibi durumuna getirmiştir.

NATO anlaşması ile bu ikili anlaşma arasındaki ayrılığı, Paris'le Washington arasındaki uzaklıktan daha az sayamayız.

Bu bakımdan, Başbakanın sağlam bir mantık temelinde oturtulmuş konuşmasını haklı, ama eksik buluyorum.

Bugün o eksik, yeniden açılan ikili konuşmalarla tamamlanmaya çalışılmaktadır, değil mi?

Sayın Demirel, mektuplarının sonunda:

«Ben, ne doğrudan, ne doğruyu söyleyenden, ne de doğruyu söylemekten korkarım. Diğer misallerinizi de aynı nitelikte sayıyorum. Arzu edilirse gerekli malûmatı da vermeye hazırım» diyorlar.

Basın ringine yeni çıkmadığım için bilirim: Çarpışmada en dikkat edilecek şey, karşımızdakinin zayıf tarafını bulmaktır. Sayın Başbakan da, benim yazımdaki üç ayrı konudan, şimdilik yalnız birini seçtiklerine göre, beni, bu bahiste zayıf, kendilerini kuvvetli sanıyorlar.

Ben, içli dışlı saldırılar karşısında bunalmış bir insanı: «İlle öbürleri için de kendinizi savununuz» diye zorlamam. En dilediğim şey öyle bir durumdan uzak kalmalıdır.

İkimiz de, ard düşünceden uzak, aydınlık içinde konuşmalıyız:

Bayram Sayımız

Akbaba ailesi, haftalarca çalışarak sizlere içi, dışı

RENKLİ

ve

İLÂVELİ

Bir «Bayram sayısı» hazırladı.

Bu sayıda:

Yusuf Ziya Ortaç, Aziz Nesin, Şemsi Belli, Salâhattin Kutlu, Muzaffer İzgü, Kenan Akıncı, Ergin Ortaç'ın en güzel yazıları.

Necmi Rıza, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Salim Tuncer'in birbirinden zarif karikatürleri...

Ben, Türkiye'nin NATO içinde şerefli bir yeri olmasını önemle isterim. Amerika ile dostluğumuzun, savunmamız, kalkınmamız için hiç sarsılmamasını isterim. Ben, Türkiye'nin hürriyet rejimi içinde, Anayasa ilkelere içinde yaşamasını isterim. Ben, sağın kara, solun kızıl cehenneminden uzak yaşamak isterim. Ben, sayın Demirel'in oluşumunda bütün isteklerim var diye, yüzünü görmeden, elini sıkmadan ondan yana oldum ...

Kendileri ile ilk konuşmamda söyledikleri güzel sözlerin yankıları hâlâ içimde uyanıp gidiyor:

«— Ben doğduğum zaman, memleketimizin adı Türkiye Cumhuriyeti idi. Halife yoktu, tekke yoktu, fes yoktu, arap harfi yoktu... Som Atatürkçüler kuşağındanım!»

Sayın Tahsin Banguoğlu'na da, Halkevleri için:

«— Ben o evlerde yetiştim» diyen mutlu devlet adamı yine kendisidir. Şimdi, gönlümüztü vaitlerle fetheden bu ümidimizin adamı, birkaç bin goygoycu için, üstünde devlet adamı vasfının kırıntısı bulunmayan emekli bir doktordan «kolera yoktur» diye aldığı fetvaya sığınarak, olmayan paramızı arap çöllerine serptiriyor!

Şu, A.P'nin tek parti iktidarı içindeki ağız burnunu yalanlayan çelişmeye bakınız: Sağlık Bakanı «kolera tehlikesi yok» derken, Millî Eğitim Bakanı «kolera tehlikesi var» diye bütün illerde ölüm çanları çaldırıyor!

A.P. iktidarının huzur içinde çalışmasından başka hiçbir isteğimiz olamaz. Onun başarısı ile sevinmeyecek bir tek insan var mı?

Şüphe yok, yeni bir Kurtuluş Savaşı içindeyiz. Ama, bu yeni Millî Mücadele, eski Millî Mücadele değildir. Mustafa Kemal, hayalindeki büyük amaca erişmek için Hacı Bayram-ı Veli'de, çevresinde hocalar, el açtı, dua etti diye onu ve o günü kendimize örnek alamayız.

Atatürk'ün erişilmez deyişiyle söyleyelim. O:

«— İstiklâl Harbine tekbirle girdik, şapka ile çıktık» diyor...

Şimdi ne olacak?.. Yeni Kurtuluş Savaşına, şapka ile girip tekbirle mi çıkacağız?

Korkmamalı, korkmamalı... Hele doğruyu söylemekten hiç korkmamalı.

Zavalı Menderes'i bir daha kalkmamacasına düşüren, düşmek korkusu idi, iktidardan düşmek!

Hak bellediğin bir yola yalnız gideceksin!

Diyen Fikret'in yiğit öğüdünü tutan adam belki bugün düşer, ama yarın, otuz milyon sevginin mutluluğu içinde, dipdiri kalkar.

Saygılarım, başarı dileklerimiz yine ve her zaman sizindir sayın Demirel.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Ulan Kenan Bey! AZİZ NESTİN

B ABAM, ağız alışmış, her sözün başında «Ulan», «Ulan be», «Vay anasını» diye konuşur. Daha başka şeyler de söyler ya... Dili argoya kaçır. Fatoş da kimden ne duyarsa, papağan gibi kapıyor. Onun Babamı taklit ederek, peltek, peltek «Ulan be», «Vay anasını yahu...» demesine bizim evde herkes bayılıyor. O böyle söyleyince, insana sanki birden büyümüş gibi geliyor.

Geçenlerde bir gece bize misafirler gelmişti. Gözlüklü olanı çok komik bir adam. Ne anlatsa bizi güldürüyor. Hele Fatoş, söylenileni anlamıyor ama, başkalarına bakarak, o herkesten çok gülüyor, kahkahadan kırılıyor. İşte o gözlüklü misafir, başından geçen bir olayı anlattı. Çalıştıkları yere bir Alman uzman gelmiş. Bir gün Uzman Almanca olarak:

— Burda herkes birbirine sık sık «Ulan!» diyor. Birbirlerine «Ulan!» diye seslenmeleri dikkatimi çekti. Galiba en çok kullandığımız kelime «Ulan». Herkesin ağızdan duyuyorum bu kelimeyi. Anlamı nedir «Ulan» mı? diye sormuş.

O gözlüklü adam da bu sözden çok utanmış, yüzü kızarmış. Doğrusunu böyle, yabancıya ayıp olacak. Onun için:

— Evet, demiş, bizde «Ulan» sız konuşulmaz. Köylüsü, işçisi, memuru, aydını «Ulan» der sık sık... Dilimizde «Ulan», «Sayın» demektir. Bizde herkes birbirini yalnız adıyla çağırır, adının başına bir de sayın anlamına «Ulan» getirerek çağırır.

Birkaç gün sonra genel yönetim kurulu toplantısı varmış. Kenan adındaki Genel Müdür de gelmiş toplantıya. Uzman olan Alman da o toplantıda, yönetim kurulu üyelerine açıklamalarda bulunacaktı.

Alman Uzman, toplantıdaki Türklere sevimli görünsün diye, Almanca konuşurken, yeni öğrendiği Türkçe birkaç kelimeyi de karıştırıyormuş. Öğrendiği Türkçe kelimeler de «Merhaba», «Bay», «Allahısmarladık», bir de son öğrendiği «Ulan».

Toplantının en ciddi bir konuşması sırasında Uzman,

— Ulan Bay Kenan, diye söze başlayınca, oradakiler şaşırılmışlar.

Alman sık sık «Ulan Bay Kenan...» diyormuş. Genel Müdür, kendisine ulan denilmesine bozulmuş ama, hiç belli etmemiş kızdığını. Almanca yanlış bir şey öğretilmediğini sezmiş. O günden sonra Genel Müdürün adı «Ulan Bay Kenan» kalmış.

Gözlüklü misafir bu olayı anlatırken, oradakiler kahkahayla gülüyordu. Hele kardeşim Fatoş'u görme, anladığından değil ya, başkaları gülüyor diye o herkesten çok gülüyor.

Başka bir misafir de:

— Biz alışmışız böyle konuşmaya, dedi, meselâ ben «ulan»sız, «be»siz hiç konuşmamam...

Babam bu yargıyı pekiştirmek için başından geçmiş buna benzer başka bir olayı anlattı. Babamın çalıştığı fabrikaya, yeni getirilen makineleri kurmak için bir Amerikalı mühendis çağırılmışlar. Fabrikada herkes birbirine sık sık ayıp bir lâf söylermiş. Babam, bu ayıp lâfı aynen söyledi. Ben şimdi bu ayıp lâfı yazamıyacağım ama, siz onun ne olduğunu anlamışsınızdır. Çünkü bu sövgü, okulda da sık sık söylenir.

Amerikalı mühendis Babama, her yerde, herkesten duyduğu bu lâfın ne anlama geldiğini sormuş. Babam da doğrusunu söylemeye utanmış. Hem de bu lâfın İngilizcesini bilmiyormuş. Onun için:

— Bu söz teşekkür ederim «Tenkyu» demektir... demiş.

Bu cevap üzerine Amerikalı pek şaşmış.

— Yaaa, demiş, siz ne kadar terbiyeli insanlarsınız. Biz yer yüzünün en nazik insanları diye Çinlileri biliriz. Avrupa'nın en nazik insanları olarak da İngilizleri biliyoruz. Onlar da birbirlerine durmadan teşekkür ederler. Ben Çin'de de, İngiltere'de de buldum. Ama siz daha terbiyeli insanlarsınız. Hiçbir yerde sizin kadar sık birbirine teşekkür eden insanlara rastlamadım. Her gittiğim yerde böyle bir güzel geleneğiniz oldu.

ğunu söyleyip propagandanızı yapacağım.

Babam da söylediği yalan bir işe yarayacak diye sevinmiş.

Bu konuşmanın ertesi günü Amerikalı mühendis fabrikaya gelmemiş. Yalnız ertesi günü değil, dört gün fabrikaya uğramamış. Kurulacak makineler ortada bekliyor. Herkes telâşa düşmüş. Aramışlar taramışlar, mühendisi bulamamışlar. Dördüncü gün mühendis çıkagelmiş. Gelmiş ama, eli yüzü sargılar içinde. Amerikalıyı büyük bir kaza geçirdi sanmışlar.

Olup biteni sonradan ondan öğrenmişler.

Amerikalı mühendis fabrikadan çıkınca, kaldığı otele gitmek için otomobile binmiş. İnsanlarda yeni öğrendiği kelimeyi kullanmak merakı vardır ya, Amerikalı da arabadan inip parayı verirken, şoföre Türkçe olarak teşekkür etmek istemiş. Teşekkür ediyorum diye Babamdan öğrendiği ayıp lâfı söyleyince şoför de ona:

— Sensin! diye bağırılmış.

Amerikalı, şoför kendisine «bir şey değil» diyor sanarak, bir da-

ha «Teşekkür ediyorum» demesiyle burnunun üstüne yumruğu yemiş. Neye uğradığını şaşırarak Amerikalı boyuna öğrendiği o ayıp lâfı tekrarlar, deliye dönen şoför de yumruğu indirirmiş. Amerikalı da kendini savunmak zorunda kalmış. Birbirlerine girmişler. Sokaktan geçenlerden birkaçı, araya girip Amerikalıyı şoförün elinden kurtarmışlar. Amerikalı da bu iyiliği yapıp kendisini kurtaranlara yeni öğrendiği Türkçe kelimeyle teşekkür etmek için, o ayıp lâfı birkaç kez tekrarlamış. Bu sefer kavgayı ayıranlar da şoföre hak verip, hep birden zavallı Amerikalının üstüne çullanmışlar. Amerikalı dayak yerken, bir yandan da Türkçe «Teşekkür ederim» demek istiyor, bu yüzden daha çok dayak yiyormuş.

Polis yetişip onları ayırmış. Bu sefer de Amerikalı polise o ayıp lâfı söyleyip teşekkür etmez mi!

Polis Amerikalıyı tutup karakola götürmüş. Komser, yabancı olduğunu öğrenince Amerikalıyı salıvermek istemiş ama, Amerikalı mühendis komserde de Türkçe o ayıp lâfı teşekkür etmiş. Tabii kurtulmuş Amerikalı. Kurtulmuş ama, karakoldan çıkınca doğru bir hastaneye gitmiş, dört gün orda kalmış. Çünkü zavallı mühendis, şoförle, sonra o kadar kalabalıkla öyle dalaşmış ki, hastanede tedavi görmek zorunda kalmış.

Babamın anlattığı bu gülünçlü olaya hepimiz güldük. Ama en çok Fatoş güldü. Bir şey anlamadığı halde, bize bakıp gülüyordu.

Bir gün Babam Anneme ertesi akşam için yemeğe misafirleri olduğunu söyledi. Misafirler, tanınmış kişilermiş. Annem de çok güzel bir ziyafet sofrası hazırladı. Üç erkekle eşleri geldiler. Hepimiz sofradaydık. Misafirler kardeşim Fatoş'u çok beğendiler. «Aman ne cici, ne terbiyeli bir kız...» diyorlardı. Kızını bu kadar terbiyeli yetiştirdiği için Annemi kutladılar. Babam da misafirlere:

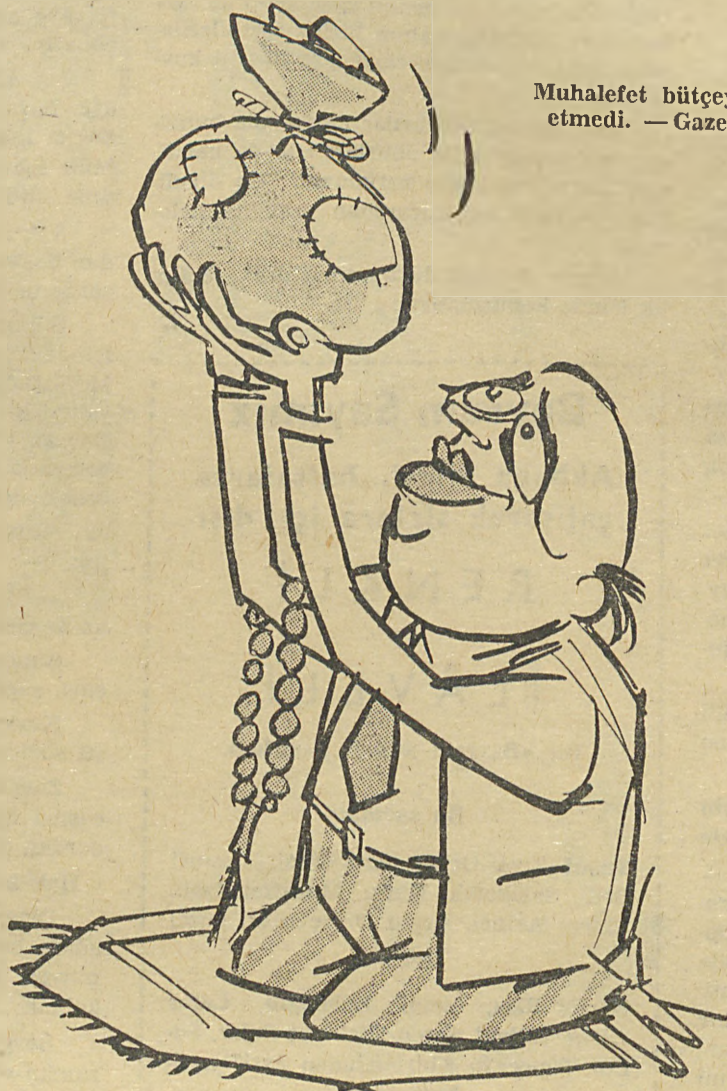
— Efendim, dedi, Anneleri çocuklarımızı hiç sokağa bırakmaz. Kendi başlarına dışarı çıkmazlar. O yüzden terbiyeleri bozulmuyor.

Annem:

— Çünkü, dedi, ne de olsa sokakta başka çocuklardan terbiyesiz lâflar öğreniyorlar. Onun için sokağa salıvermem.

Kadınlardan biri:

— Çok doğru efendim, dedi, hattâ okulda bile çocuklarımızın terbiyesi bozuluyor. Arkadaşlarından kötü lâflar öğreniyorlar...

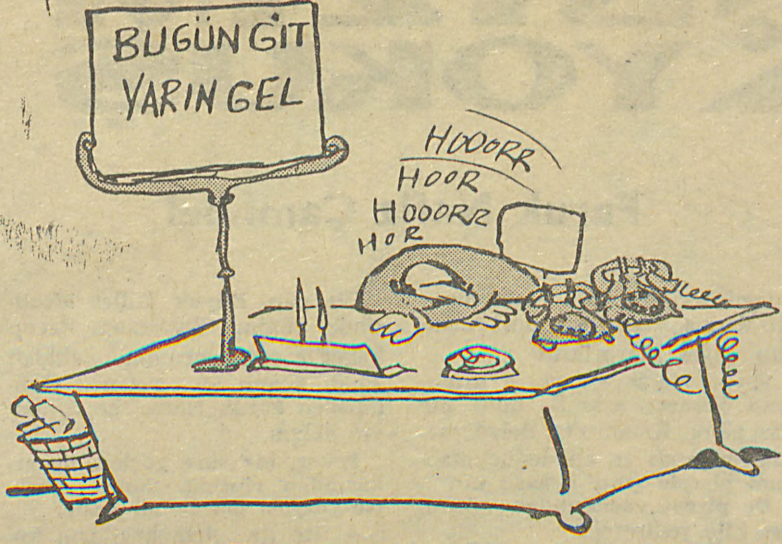

Muhalefet bütçeyi kabul etmedi. — Gazeteler —

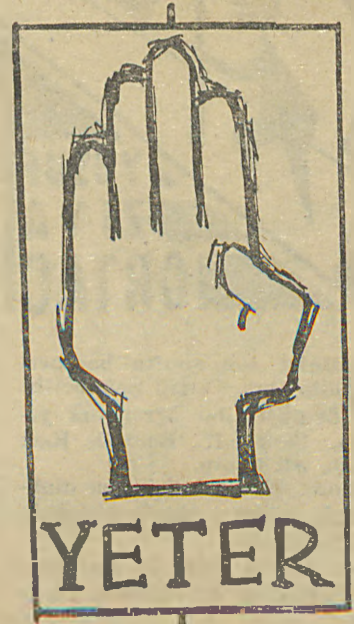

Değiştirilen genel müdür...

Değiştirilemeyen zihniyet!

Göz değmesin, maşallah pek cici, pek terbiyeli bir kızınız var...

Bu övgülerden pek şişinen Fatoş, misafirlere kendini daha çok beğendirmek, kendini göstermek için bütün marifetlerini ortaya dökmeye kalktı. Birdenbire Babama:

— Ulan baba be!.. dedi.

Fatoş bu sözüne her zamanki gibi gülüneceğini sanıyordu. Ama kimse gülmeyince şaşırıldı. Soğuk bir hava esti. Babam ne diyeceğini bilemedi. Fatoş neden gülmediklerini anlamadı. Marifetini bir kere daha denedi:

— Ulan baba be!..

Çok fena bozulan babam, kendince durumu düzeltmek için, sesini zorla yumuşatmaya çalışarak:

— Efendim kızım... dedi.

— Baba be!..

Kaşları çatılan babam, zorla sesini yumuşatarak:

— Söyle canım... dedi.

Ama yine gülmüyordu bu insanlar?

— Baba be yahu... Ulan baba be!..

— Efendim, canımın içi...

Annem bu bozuk havayı dağıtmak için soğuk soğuk gülmeye çalıştı. Misafirler de kendilerini zorlayarak sırtmaya çalıştılar. Ama Fatoş bu soğuk sırtmaları

beğenmedi. İlle de misafirleri kahkahalarla güldürmek istiyordu.

— Ulan baba! Baba be!.. dedikten sonra, hani o Amerikalı mühendis «Teşekkür ederim» demek sanıp da söylediği o ayıp lâf var ya, işte o ayıp lâfı babama söyledi. En sonunda başarmıştı. Misafirler kendilerini tutamayıp kahkahayı bastılar. Ama Babamın suratı iyice asılmıştı. Güllüşmeler karşısında Fatoş o ayıp lâfı birkaç kere tekrarlardı. Annem, baktı ki sonu gelmiyecek, Fatoş boyuna Babasına o ayıp lâfı söyleyecek, kaşlarını çatıp Fatoş'a:

— Sus bakayım, şimdi ağzına biber doldururum... dedi.

Fatoş, beğenileceği yerde, herkesin içinde azarlanınca ağlamaya başladı. Ağlama değil zırlama... Ziyafet de rezil oldu. Fatoş bir türlü susmuyordu. Annem onu elinden tutup götürdü, yatağına yatırdı. Ama ağlaması içerden geliyordu.

Misafir hanımlardan biri annemi avutmak için:

— Üzülmeyin hanımefendi, dedi, bizimkiler de söylüyorlar...

Başka bir hanım:

— Hem bizimkiler daha neler neler söylüyorlar, ne ayıp lâflar... Sizinki yine iyi maşallah...

Daha küçük, aklı ermez ki efendim.

Babam, Fatoş'un söylediklerine pek şaşmış görünerek:

— Kimden öğreniyor bu ayıp lâfları bilmem ki... dedi.

Annem de:

— Hiç sokağa da çıkarmayız... Nerden duyar işitir?.. dedi.

Misafirler de «Nerden öğrenir acaba?», «Kimden duyar acaba?» diye soruşturmaya, araştırmaya başladılar. Ben onların bu soruşturmalarını gerçek, sahiden çocukların ayıp lâfları kimden, nerden öğrendiklerini bilmiyorlar sandım.

— Baba, dedim, nerden öğrenecek, tabii evde öğreniyor...

Annem:

— Ne münasebet, dedi, bizim evimizde öyle lâflar konuşulur mu hiç?

— Hohooo... dedim, bizim evde her zaman...

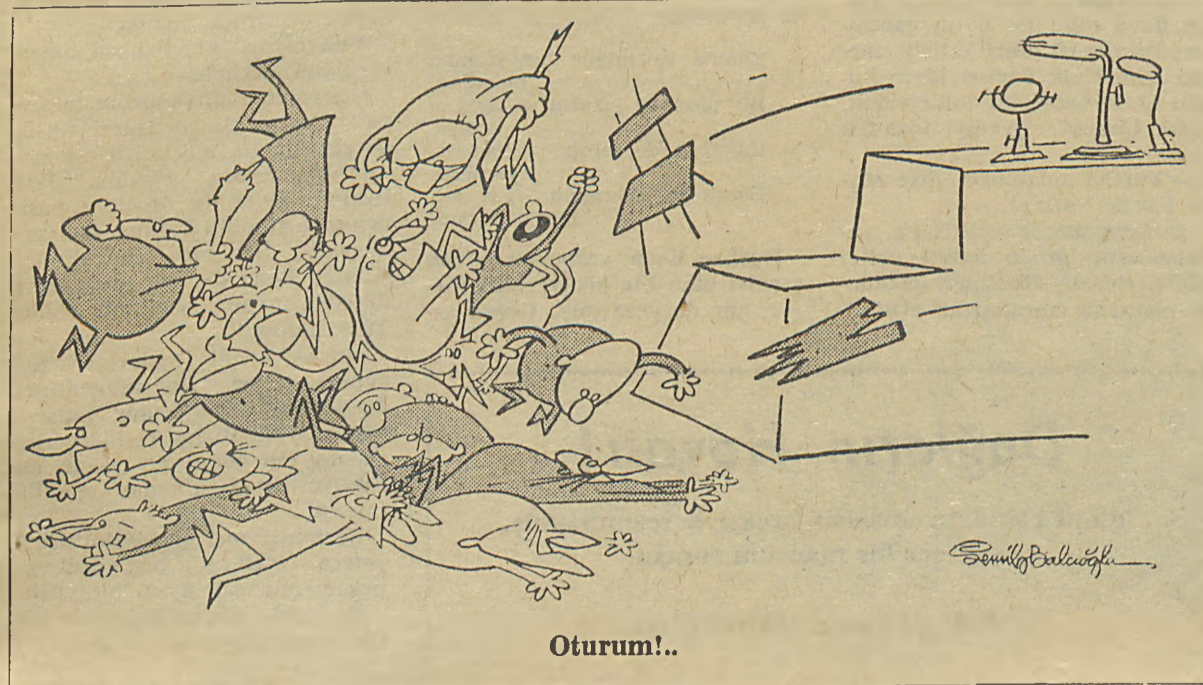
Babam sözümü kesip:

— Ulan, ben hiç öyle lâf söyler miyim be! diye bağırınca misafirler bu sefer sahiden gülmeye başladılar.

Misafirler gittikten sonra Annem beni iyice haşladı.

— Ben ne bileyim, siz sahiden Fatoş'un o lâfları kimden öğrendiğini bilmiyorsunuz sandım... dedim.

Azız NESİN

Oturum!..

CAF

— Kim demiş yetersiz diye?

BİZİM YOKUŞ

Faruk Nafiz Çamlıbel

Ömürleri boyunca tek mısra yazmamış adamlar, dört manzum piyes istiyorlardı!

Faruk Nafiz, içi hem sanat, hem hizmet aşkı ile dolu, bir yaz günü, Kalamış'ta Belvü oteline kapandı ve elinde üç manzum piyesle çıktı... Nasıl mı?

Üç piyese vücudundan yirmi beş kilo yedirerek!

C.H.P, yazacağı dört piyes için

Faruk Nafiz Çamlıbel

ona beşyüz lira vermişti. Yanlış anlamayınız, yalnız beşyüz lira!

Bizim Yokuş'un en insafsız kitapçısı da bundan az vermez...

O, üç ay, herkes denize girerken, herkes plajda yatarken, herkes buzlu bira içip dans ederken, bir otel odasına kapanmış ve kafasından üç piyes, vücudundan yirmibeş kilo vermişti!

Goitre olmuştu bunalmaktan. Gözleri dışarı fırlamıştı lokma lokma, nabızı yüzüymü atıyordu dakikada!

Bunun karşılığı beşyüz lira mıydı yalnız?.. Hayır, bir karşılığı daha oldu bu ölüm çabasının: Dördüncü eseri yetiştiremediği için, Halk Partisi idare kurulu üyelerinden bir milletvekili, Salâh Cimcoz, gezdiği tozduğu yerde:

— Partiyi dolandırdı, diye sövdü Faruk Nafiz'e!

Korkmayınız, Faruk Nafiz, politikacılara borçlu kalmamıştır: Sağlığı düzelir düzelmez, dördüncü piyesi de suratlarına attı!

Bir gün, Büyük Millet Meclisinde, günün Başbakanı Recep Peker'le otuyordum. Sahiden gönül adamı idi Peker... Önümüzden Faruk Nafiz geçti, dalgın dalgın...

Peker, bir süre gözleri ile arkasından yürüdü. Sonra, nerde ise gözyaşı olacak bir sesle:

— İte ite demokratların kucağına düşürdük, dedi...

Düşünüyorum: Türk edebiyatında «Han duvarları» çapında kaç eser sayabilirsiniz bana?

Faruk Nafiz'in edebiyatımıza armağan ettiği eserler, her sanat dalında bir altın meyvadır: Şiir mi? Evet. Piyes mi? Evet. Roman mı? Evet...

Belki bilmezsiniz: Çamdeviren imzalı mizah şiirleri de onunundur.

Sözü, onun usta kaleminden çıkmış iki mısra ile tamamlayım. Bakınız, Milli Eğitim Bakanlığının eski Orta Tesisat Umum Müdürü Cevat Dursunoğlu'nu nasıl alaya alıyor:

Âdem atlatmak dilersen ger idariyâta
Git Cevat üstadı seyret Orta
tedrisâttal

Burhan Esen

Bizim yedek parçalardan biri de tanıdığımız, sevdiğimiz Burhan Esen... Tesadüfen Urfa'da doğmuş: PTT müdürlüğünden emekli babası o yıl oradaymış... Tesadüfen Samsun'da başlamış ilkokula, çünkü babası oradaymış o zaman.. Sonra, ortaokula Ödemiş'te gitmiş, liseye İzmir'de.. Hepsi dediğim gibi, tesadüfen! İlk yazısını bana 1938 de yollamış. Henüz ondört yaşında iken... Bu ilk yazı, dört mısralık bir manzumedir. Akbaba'ya girmemiş ama, Esen'in hafızasından da çıkmamış:

Elimde kalemimle bir yazman
olacağım,
Bir mecmua çıkarıp koyacağım
ortaya.
Kâğıtları doldurup daima ya-
zacağım,
Bazan aç kalacağım, yüz ver-
meyip parayal

Burhan Esen, yazısında mizah çeşni olan bir hikâyecidir. Meğer, şiir de yazarmış.. Geçen sa-

yımızdaki «Urganda da, yorganda da» başlıklı manzumesi hem güzeldi, hem usta işiydi, değil mi?

Onunla yakınlığımız postacı aracılığı ile başladı. Ödemiş'te oturuyor. Evi var, eşi var, matbası var... Sonra, sahiden verimli bir de kalemi var.

Bir gün odamın kapısı açıldı ve içeriye iki güler yüz girdi.

Hani her tarafa kök salmış büyük ailelerin tanımadığı akrabaları vardır: Ben sizin amca çocuğunuzum, ben sizin teyze kızınızım diye çıkıverirler günün birinde... Bunlar da öyleymiş meğer: Biri Akbaba ailesinden Burhan Esen, öbürü kibar ve güzel eşi Nilüfer Esen...

Bir görüşte ısındığıma inanmaz: Tath insanlardı, içten insanlardı...

Burhan Esen, ilk yazısını yirmisekiz yıl önce bir mizah denemesi ile bana göndermiş ama, kalemi hiç boş durmamış ondan sonra da... Sayfalarında birçok istidadın çiçek açtığı, sayın İsmail Hakkı Baltacıoğlu'nun «Yeniadam», bu genç imzannın

Burhan Esen

da yeşerdiği, boy attığı ilk top-rak olmuş...

Sonra, İzmir gazetelerinde fikirler, hikâyeler... Kendi gazetesi Cephe'nin bütün yazıları!

Ama diyor kendisi, en önem verdiği «Akbaba»dır...

Her zaman düşünürüm, arasıra söylerim: Aleksî Karel gelsin de «İnsan, bu meçhulü», bizim topraklarımızda görsün.. İşte Burhan Esen de Anadolu hazinemizde gömülü kalmış, bir yarı meçhul... İşte ince, duygulu eşi Nilüfer Esen de, adı sosyetenin dudaklarından uzak bir sahici Türk hanımı!

«İnsan, kendi kaderini kendi yapar» derler. Doğrudur biraz. Ama biraz... Ne kadar yaparsa yapsın, yolu Bizim Yokuş yerine Ödemiş'ten geçen bir yazar, ancak Burhan Esen kadar yapabilir tarihini...

Ne mutlu ona diyeceğim: Şikâ-yetsiz, gülmüser bir yüzü var, pek efendi, pek uysal bir yüzü.

Bu yüzle Bizim Yokuş'ta tarihini yapabilir miydi acaba?

Yusuf Ziya ORTAÇ

JDADİ son sınıfta beraberdik. Onu, Cenap Şahabettin övmüştü bu öğrencilik yaşında.. Beni mi?.. Beni de Rıza Tevfik, Ali Canip.

İkimiz de dersleri lütfen dinliyorduk galiba... Sınıfa girişimiz bile başkaydı.

Ben Hakkı Suha ile dosttum. O, ikimizden de uzaktı mektepte...

Tanışmamız sınıf dışında olmuştur. Dostluğumuz da öyle, vezin ve kafiye dostluğu...

Aruz, onun genç elinde oynacaktı. Parmakları arasında, birer balmumu parçası idi vezinler. Heceye arızdan geçti Faruk...

Aruz vezninin saltanatlı âhenğinden gelenler için, hecede başarı kolaydır. Milli şairimiz Mehmet Emin Yurdakul'un musralarındaki ses kuraklığını bunda arayınız: Aruz'u bilmeyişinde!

Kadıköyünde, Kurbağalı dere kıyısında güzel bir evleri vardı Faruk Nafiz'in... Bazı yaz günleri, Yahya Kemal, Orhan Seyfi, ben, misafir giderdik: Gece, Moda kıyılarında, gözleri mehtap ile dolu güzellerin dudaklarında isimlerimizden fısıldandığını duymak için...

Sabahleyin, zengin bir kahvaltısı sofrasına otururduk: İki üç çeşit peyniri, dört beş çeşit reçeli, rafadan yumurtası, taze tereyağı ile...

Benim babam ölmüştü birkaç yıl önce. Yoksulluk içindeydim. Onun güzel hayatında acılar benden sonra başladı.

Ben, bazı günler boş midemi tırmalayan bu acılara gülümserdim: Nefretle, hakaretle, tükürürcesine!.. O, taş gibi katı, kaya gibi dik susardı!

Yıllar geçti aradan.. Ankara lisesinde edebiyat öğretmeni idi artık...

Bu hiyaban ebediyet yoludur, Gider Allaha kadar burdan ucu, Karşıdan bakma geçerken yolcu, Belki bir dert ile bağrın doludur!

Şair, Çankaya yolunu anlatıyor. Atatürk'ün sağ olduğu günlerdeyiz...

Cumhuriyetin kırk üçüncü yılında da söylediğimiz onuncu yıl marşı yok mu?.. Hani şu:

Çıktık açık alınla...

Faruk Nafiz ile talebesi Behçet Kemal'in kalemlerinden çıkmıştır.

Bir kendi kendini geçme yarısında Türkiye o zamanlar...

Yine o zamanlarda, Cumhuriyet Halk Partisi, Faruk Nafiz'den dört piyes istemişti, dört manzum piyes... Halkevleri için.

Dağların Havası!

Münif Fehim'in emsalsiz fırçasıyla resimlenmiş, şaheser bir manzum roman

Pek yakında Akbaba'da

Başbakan

Onu dinlerken, politik mantığın, formel mantığa pek uymadığını müşahede ediyor insan... Bir hayli gelişmiş, bir hayli güvenli, bir hayli yerleşmiş Demirel... Bir sürü kitapları da harıl harıl kıraat etmeğe başlamış. Aydınlar oligarşisinin bahsettikleri kitapları... Kozunuza koz çıkarıyorum derecesine: «Ben de size profesör söyleyeceğim» diyor... Söyle... Yalnız sayın Başbakanım, aydınlar oligarşisi, artık pek okumuyor... Bunu Fezyoğlunda da görüyorum, Mehmet Ali Aybar da... Hep «tarihe karışmış» eserlerden pasa] yetiştiriyorlar... Bir o «büyük sesli» Coşkun Kırca, kitap karıştırmağa devam ediyor hence...

«Red kabul, red kabul... Orası iyil Bütçe de geçti amma... Beni bir şey ürkütüyor. Hayır, hayır, ne memurların büyük göçü, ne Danıştay kararlarının uygulanmaması.. Beni ürküten bir tek şey var Başbakanım! İsmet paşayı fazla hafife alıyorsunuz!.. Alma!.. Şimdiyedek kim onu hafife almışsaaaa...

Dediymi dersin!
Başbakan güleç. Başbakan, istediği zaman sevimli. Başbakan kanıksamamış... Ne hayata, ne alkışa... Alkışlanan sözlerine bakıyorum: (Kendi de baksa fena olmaz, rotayı azıcık fıkre doğru kıvrırmak için.)
«Memur çalışkandır, feragat sahibidir...» Şak şak şak!

«Biz milli iradeyle geldik...» Şak şak şak!
«Hâkimiyet milletindir...» Şak şak şak!
«İsterseniz tekrar seçime gidebiliriz...» Şak şak şak!

Yani «şakşak» kelimeler şakşaklanıyor... Başbakan olsam... Alkışlanınca, içinden telâşlanır:
«Gene şakşak bir şey söyledim, iyi değil yahu» derim kendicâğızıma!

O, demiyor...
Şimcik, seçim kanunuyla af kanununun gürlütülerine dalacağız... Yolun o uğrağındayız... Hakkınızı helâl edin!

Red, Kabul!

«Red, kabul, red, kabul...» Ve yeni senenin bütçesi, geçti...
Milletvekillerinin bazılarının, bu kelime, şimdiyedek oturumda söyledikleri tek kelime olduğu için, bütün ruhlarını, coşuklarını, güçlerini bu tek kelimeye koymuşlardı... Hâlâ sesler kulaklarımda: «Kabul, kabul, kabul, red, red, kabul...»
Gece oturumları «hoş» oluyor... Toplantı salonu, tandır şeklindeki avizelerden dökülen ışıkla boğulu...
A.P. liler pürkeyif, pürgüven,

— Tanıyor musun, nerenin milletvekili bunlar?..

pür... bütün «pürlükler» içinde...
Pür kırmızı çorap, pür çividi kıraat...
Çoğu ön ceplerinde mendil...
İki türlü taşıyor bu mendil...
Biri «à la Bilgehan»... Çekme...
Biri, à la choux-fleur, yani karnabahar şeklinde oturtulmuş...
Kimisinininki temennâlar gibi dizlere kadar düşük nerdeyse!

«Bu kadarı yeter»...

İktidar partisi kesin: «Aman aman aman... Bu kadarı yeter, diyor, daha fazlasını n'apacağız hanımların aramızda?..»
Bu kadarı neye yeter ahablar... neye?

C.H.P. liler, hemen işi dünyanın en samimiyetsiz formülüne bağlamışlar, hemen hemen her zamanki gibi, bir samimiyetsizlik «devrim bekçisi» formülü! (Aman sıkı tutun o bekçiliği!)

«Biz hanımların çoğalmasını isteriz, Meclisteki havayı yumuşatmalarını için...»

Azıcık tarih okuyun bre ahablar... O yumuşacık hemşirelerimin geçtikleri yerde hiçbir yumuşama şimdiyedek müşahede edilmiş midir?... Kan, entrika, diş, tırnak... karışıklık... O kadar... Amma ana muhalefet partisi isterse tarih bile değiştirebilir... Değiştiremez mi?

Parlamentoda sekiz milletvekili var... Üçü A.P. li, üçü C.H.P. li, biri TİP'li, biri de, YTP. li...

A.P. liler:

Onlar işte «birinin yerine» seçilmiş olanlar, üçü de...
Bir zirveye oturtulmuş, esmer bir damlacık Nilüfer Gürsoy (Bursa)... Seneler geçtikçe gençleşen

dallaşan.. En sempatiği o Neriman Ağaoglu.. Mağrur, hırçın ifadeli... Ak saçlı, çıtalar gibi vücutlu Bayan Gedik... Faaliyetleri mi?... Müşahedemizin dışındadır...

C.H.P. liler:

Üçe, üç... Onların da üç maskotları var. Ancak bir tanesi, genç, sıkı bukleli, sivri ve gillen gözlü Türkân Seçkin. Seçimi bileğinin gücüyle kazanmış... Edirne deneme listesinde, baş yeri almış!.. İki çocuk anası. Öğretmenmiş. Kocası da matematik öğretmen... Öbür ikisi, Nermin Neftçi ve Zariye Koçak, «bakiyedenlik»!.. Biri Muş'tan çıkarılmış, biri Bitlis'ten. Doğu artık modernleşti, eksik etekleri temsilci olarak kabul edecek kadar... Bakiye zoruyla olsa bile... Şükür! Onların da faaliyeti!.. Galiba henüz başlamadı! Bir Türkân Seçkin'den azıcık ümitliyiz...

YTP'nin maskotu: Sevinç Düşünsel. Bir eski C.H.P. li politikacının kızyımış... Avukat. Esmer, canlı kanlı, prenses Süreyya dudaklı, son derece muntazam bacaklı olmasına rağmen, çok uzun etekli (Akbabanın notu: Nasıl gördün öyleyse a Nimet Arzık?) genç bir hanım...

Faaliyeti... Hele hele alışsın da Meclise... hele hele!

...Ve TİP'ten Behice Boran... O «erkeğe» görevini yapıyor. Formasyonu da azıcık müsait. İlk söz almasını «Mektupçuluk» konusunda olmamasını isterdik... Mektuplar mı? Şu mektuplar canım!

Hanımlarımız, truakar kolları hafiften dirseklerine kaya kaya, el kaldırıyorlar, tekrar bileklerine

kaya kaya kol indiriyorlar. Çoğunluk başka şey mi yapıyor dersiniz ben de derim ki, bunca zarif bir «azınlık», çoğunluk gibi hareket edemez, hoyrat çoğunluk gibi!

Artık göstermeliklikten çıkın da, önemli konularda da azıcık katkınızı görelim ablacıklar!

Nurettin Ok ve incisi!

Nurettin Ok, Süleyman Demirel, Sylvie Vartan... Dünya, politika, müzik, her şey gençleşti. Bu genel tazelikte, genç Meclis Başkan vekili Nurettin Ok, helâl süt damlaları gibi inciler döküyor...

Nurettin Ok «talimat üzere» Muhalefeti azarlıyor pek sık... Muhalefet de, Muhalefeti bilsin azıcık: Saygılı, ölçülü, hazımlı, ılımlı, yapıcı olsun, elâlemin kazma kürek yıktığını yapacak kadar yapıcı! Neden öyle olmuyor?

İktidara sadece: «Sabır... tahammül beyler» gibi uyarılarda bulunuyor... İktidar da, her iktidar gibi sabırlı hani!

Eğer «tarihler»in pek karalanmış sahifelerinde azıcık yer kalmışsa, herhalde Nurettin Ok'un, son incisini kaydeder tarihler:

— «Sayın milletvekilleri, İngiliz parlamentosuna yakışır şekilde hareket edin!»

Aman incii, canım inci, güzel inci, gel ortada kalma! Seni Akbabanın gagasına teslim edeyim. En emin yer orası:

— «İncii... incii!.. A Nurettin Ok'un incisi, neredesin?» diye kırk yıl sonra seni sorana:

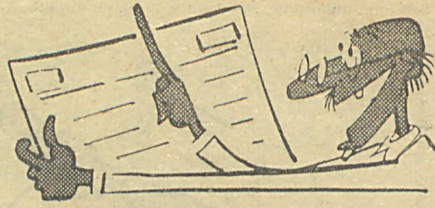
— «Vatandaaşı!.. Burdayım, Akbabanın gagasında!» diye cevap verirsin...

ULAN BATOR

Muzaffer İzgü

GÖZLÜĞÜ gözünün altında, kıravatı yeğinden fırlamış, burnu sola çarpık, yaşlı memurun karşısında, resmi daireler talimatına uyarak, ayaklarını birleştirip, okkalı bir selâm kondurduktan sonra:

— Beyefendi, dedim, bizim bi tapu işi var. Bu evraki da istiyorlar... Lütfen emir buyurur musunuz?

Nazik adammış doğrusu:
— Buyurun, oturun, dedi. Sonra sordu:

— Ne işi bu?
— Bir miras meselesi var da efendim, babamın tapulu arazileri sorulacak.

— Ha, öyle mi?
— Evet, öyle efendim.
— Pekiyi, nereden soracağız bunu?
— Adana'dan...

— Bak, Adana dedin de aklıma geldi... Otur otur şöyle... Vallahi şimdiki gençlerde hiç coğrafya bilgisi yok azizim... Geçenlerde bir genç geldi buraya, kendisine Moritanya nerededir diye sordum, kutuplarda demesin mi?

Bereket, şu son Birleşmiş Milletlerde aleyhimizde oy kullanan devletlerin yerlerini öğrenirken Moritanya'nın da yerini öğrenmiştim.

— Vallahi çok ayıp etmiş doğrusu beyefendi, dedim, yani bu zamanda Moritanya'yı bilemeyecek kadar...

— Değil mi ya efendim? Bunun altı üstü Moritanya. Vallahi gözümlü kapalı bile bulurum!

— Ben de öyle beyefendi... Afrika da bu memleket...

Bu cevabımdan bayağı hoşlanmıştı. Sevindiğini belli ederek, bir üçüncü sigarası uzattı. Kibriti tiffledikten sonra:

— Ha, ne diyordum? dedi. Meselâ Adana, değil mi ya efendim?.. Seyhan nehri akar, sonra efendim pamuğuyla küfürü bereketlidir... Bunlar hep coğrafi malûmatlar...

— Öyle beyefendi.

— Vallahi hiçbir şey değil de, bi memleketin başşehrini sorduğum zaman bilemiyorlar mı, kanım tepeme çıkıyor... Geçen gün yine birine Fransanın başşehri neresidir diye sorduğumda, bana ne dese beğenirsiniz?

— Roma mı dedi?

— Roma dese neyse be kardeşim, Kenya demez mi? Sonra Kenya neresidir diye sordum, Konya dedi... Ben de tuttum evrakını eline verdim: Git, Fransanın başşehriyle Konya'yla, Kenya'nın yerini öğren, öyle gel, dedim. Hep kabahat nerde biliyor musun?.. Şu danslarda. Yok

veyeymiş, yok tivistmiş, yok lokomotifmiş... Çocuklar danstan başlarını kaldırdı da coğrafya kitaplarının yüzüne bakamıyorlar ki!

Bir ara ikimiz de sustuk... Adam, cebinden bir gazete çıkararak işaret etti:

— Bak işte, meselâ şurada Reyk Javik yazıyor, dedi. Şimdi çağıracağın şu futbolcu, dansçı gençleri, hiçbirini de Reyk Javik'in nerenin başşehri olduğunu bilmeyeceker.

— İslânda'nın beyefendi...
— Yaşşaaa!.. Varooool!..

Adam, neredeyse, maçı kazanmış Fenerbahçeli'yi öper gibi alnından öpecek.

— Yaşsa delikanlı yaşsa!.. Pekiyi Hanoi?

— Kuzey Vietnam'ın...
— Bravoool, varooool!..

Nerdeyse ben de «Gooooo!» diye bağıracağım. Baktım adam dünyada ne kadar irili ufaklı devlet varsa, hepsinin başşehrini soracak.

— Efendim bizim iş, dedim.
— Haa sahi, ne işiydi sizinki? diye yüzüme baktı.

— Tapu işi, Adana...
— Eveet, hatırladım hatırladım... Vallahi kusura bakma, şu başşehrilerin isimlerini bilemiyorlar mı, ifrit oluyorum ifrit. Hıh, bak, şuraya yazıyorum işte. Adınız?

— Mustafa Çokbilir.

— Güzel, çok güzel!.. Babanızın adı?

— Ahmet Çokbilir...
— Vallahi çok güzel. Rahmetli babanız da bilir miydi başşehir isimlerini?

Şimdi, bilmezdi desem, adamın suratı asılacak:

— Bilirdi, hem de öyle iyi bilirdi ki, her birinde en azından üçer ay kalmıştı, dedim.

— Çok hoş, çok güzel, çok nefis, bravoool, bravoool!.. Eski adamlar başka oluyor canım... Meselâ geçen gün bir tekaüt arkadaşımla konuşuyorduk... Salvadorun başşehri.

— Efendim babamın arazisi merkeze bağlı Göbekhan köyündedir...
— Göbekhan!.. Göbekhan!.. Bu isme yakın bi başşehir olacak... Dur bakalım nerenindi?.. Dur, dur... Soktu kalemi ağzına, koydu elini başına, dikti gözünü tavana... Adam düşünür, ben düşünürüm... Nasıl düşünürsün ki, iş yarım kalacak... Beş dakika sonra:

— Bulduum, Kopenhag!.. diye bir bağırış bağırıldım ki, Allah sizi inandırсын, Arşimetin hamamındaki «evreka»sı hiç kalırdı benim yanında...

Eee, öpüdüğü haketmiştik artık; hem yanaktan, hem alından.

— Sen hiç merak etme. Bir hafta sonra uğra ,cevabını al, dedi.

Bir hafta sonra gittiğimde, bizim yaşlı memur, önüne çarşaf kadar bir harita açmış, boyuna bir şeyler işaretliyordu. Beni görünce:

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.
— Şey... Tapu işi, Adana, hani Göbekhan...

— Haaa, hatırladım hatırladım... Sonra elini alına şap şap diye vurdu.

— Şurda bir yere yazmıştık değil mi? dedi.

— Yoksa gitmedi mi efendim?
— Mühim değil canım, üç günde gelir cevabı. Otur hele otur!.. Şu ismin güzelliğine bak azizim... Kula Lumpur...

İşte şimdi çuvalamıştık. Bu lambur lumbur da nerenin başşehriydi?

— Evet efendim, hakikaten çok nefis, dedim. Zaten Doğular...
— Bravoool, bravoool!.. Malayanın başşehri.

İşim çok acele olduğu için hemen oturduğum sandalyeden kalkarak:

— Şey efendim, dedim.

Bizim yaşlı memur aranmaya başladı. Sonra aramaktan vazgeçerek:

— Bir daha yazalım, dedi. Ah şu hademeler ah!.. Bu kâğıtta da ne yazılı diye bir kerecik olsun bakmazlar. Geçen gün İndonezyanın...

— Şey efendim, Adananın Göbekhan köyünden Ahmet Çokbilirin arazisi sorulacak.

Söylediklerimi oradaki bir kâğıda tekrar kaydetti.

— Tamam, oldu bu iş... Şimdi otur da, şu yeni öğrendiğim Ugan da'nın...

— Vallahi karım doğumevinde beyefendi, dedim. doğum yapıyor... Böyle demesem adamın elinden kurtuluş yok ki...

— Aman ne iyi, ne iyi!.. Erkek olursa ismini Som Ali koy, ya da Mim Ali... Ha, bak, onu da söyleyeyim, bunların başşehrileri de şunlardır: Somali'ninki Mogadişo, Mali'ninki Bamako...

Ben yine boynumu büktüm:

— Aman efendim, çok acele, unutmayınız rica ederim...

— Ne münasebet efendim, dedi, bütün kabahat hademelerde... Bir hafta sonra gel, evrakının cevabını al. Gine unutacağımı tahmin ediyorsun değil mi? Vallahi Gine'nin başşehri Konakri'yi unuturum da, senin işini unutmam!

Bir hafta sonra yine gittim. Bu başşehir hastası memurun karşısına dikildim. İnanır mısınız, yine:

— Ne istiyorsunuz? diye dalgın dalgın yüzüme bakmasın mı?..

— Şey, hani Göbekhan vardı ya... Adam bi kaşlarını çatış çatış ki...

— Efendi efendi, kendine gel Onun adı Göbekhan değil, Kopenhag'tır, dedi.

— Yok efendim yanlış anladınız... Hani şu Adana'nın köyü.. Şu miras meselesi...

— Haa şimdi hatırladım. Dur dur, iyi ki geldin. Bak azizim bakalım neler öğrendim.

Önündeki dosyanın içinden bir kâğıt çıktı.

— İsimlere bak, isimlere... Paraguay, Uruguay... Ha sahi, doğum yaptı mı karım? Kızsa hiç çekinme, ismini Paraguay koy. Hem paralı olur, hem de ay gibi parlak!.. Başşehrilerini unutma ha bunların. Paraguayınki Asunsion... Kolay akıldır da kalır anımsun, asansör gibi bişey. Ötekininki de...

— Bizim iş efendim?
— Ne işi?

— Hani miras, tapuya yazı, Göbekhan...
— Tuuuu!..

Bu kez adam, kabahatini idrak etmiş olacak ki, ramazan davulu gibi göbeğini tokmakladı.

— Vallahi hep bu işlerin çokluğundan oluyor... Şu göbeğe bak kardeşim! Sen bundan on yıl evvel görecektin bendeki göbeği. Namusuzum politikacılar su dökemezler di elime... Neysel!.. Üzme tatlı canını, üç günde çıkar gelir... Söyle bakalım neydi?

— Ahmet Çokbilir'in Adana'nın Göbekhan köyündeki arazisi tapudan sorulacaktı...

— Onu sormuyorum canım, Paraguay'ın başşehrini soruyorum!

— Asansör!..
— Değil efendim, yani biz asansör dediysek tamı tamına asansör değil. Asun-si-on...

— Aman efendim, bu defa da unutulmasın...

— Yok canım, cevabı geldi bil... Sen şimdi söyle bakalım!

Dar kaçtım... O, hâlâ arkamdan: — Siyam Bangkok, Birmanya Rangun!.. diye bağırıp duruyordu.

Bir hafta sonra yine gittim. Bu kez kapıdan tanıdı. Eh, ne de olsa ahbap olmuştuk artık.

— Yazdık yazıyı, yazdık, dedi.

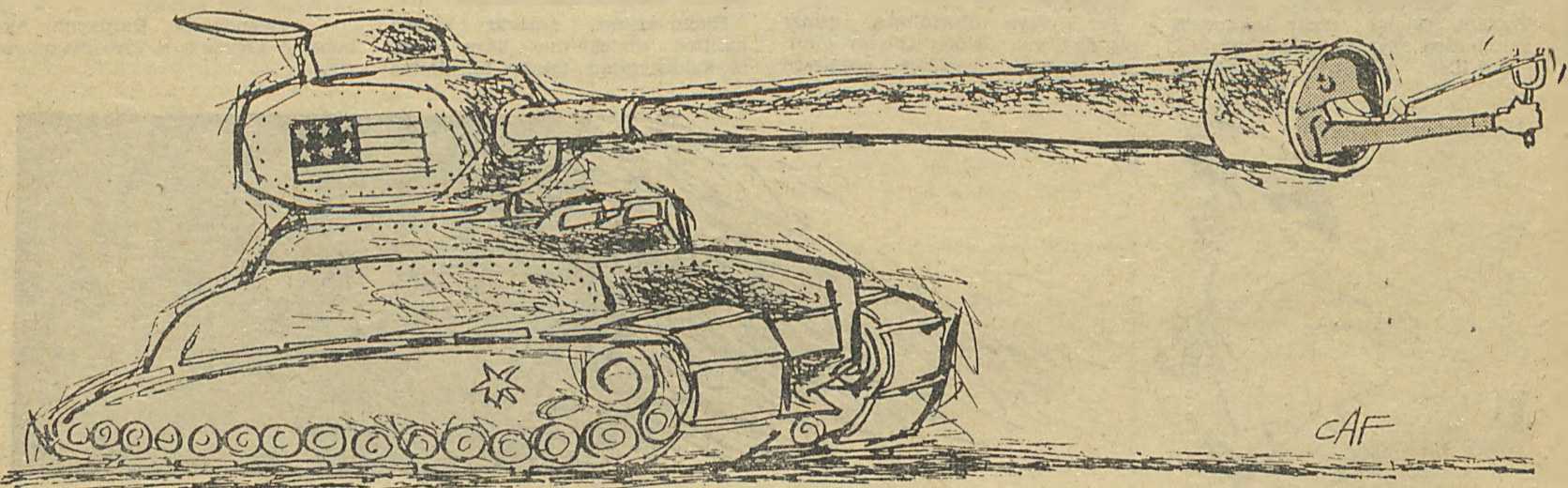
Sonra, beni hararetle sandalyeye oturttarak:

— Ti-ra-naaa!.. diye bağırıldı. Gülerek devam etti:

— Sanki operetten bir ses!.. Başşehir değil, müzik, müzik!..

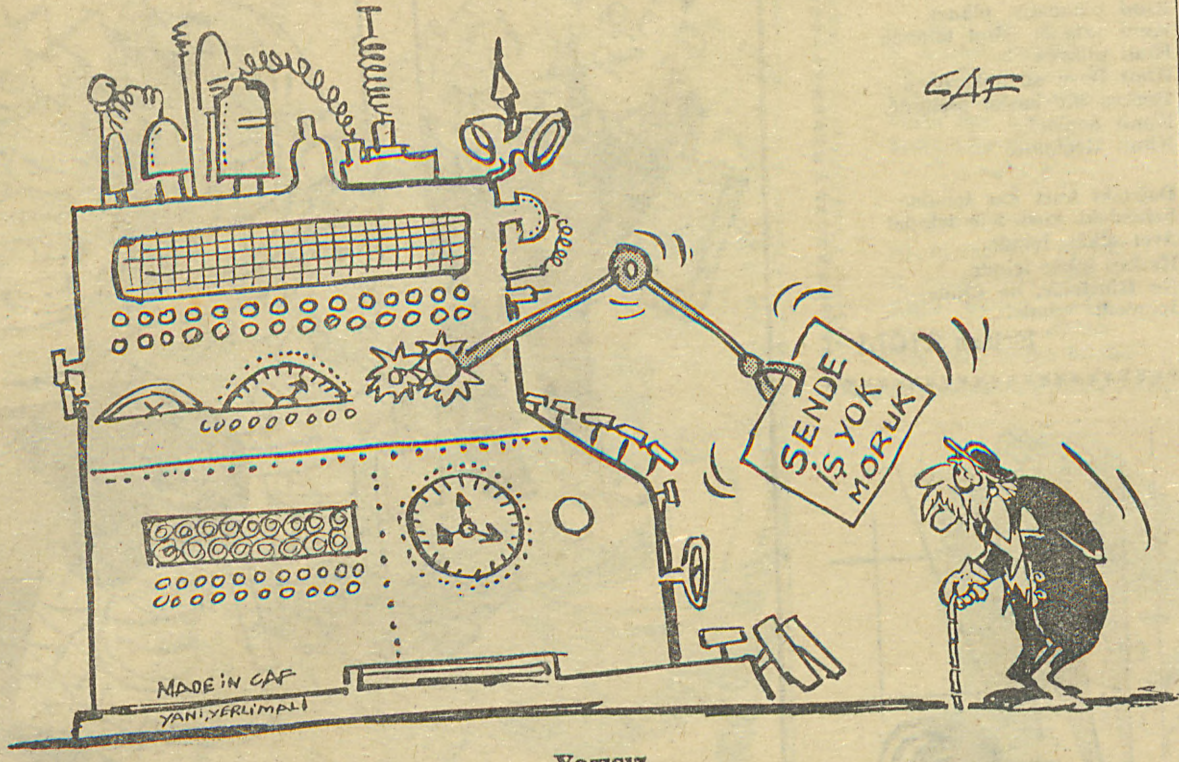
O günü nasıl kaçtığımı bir ben bilirim bir de Allah... Kapıda bile yakama yapışmış:

— Unutma ha!.. Suudi Arabistan'ın El-Riyad, Kuzey Kore'nin Pyongyang, yani piyango desen de olur!

Amerika'nın vereceği silâhları Yunanistan'a karşı kullanamıyacağız... — Gazeteler —

Yazısız

Evrakıma cevap gelip gelmediğini sormak için tam üç ay, yalnız başımı kapıdan içeri uzatıp kaçtım. Üçüncü ayın sonunda, bir gün her nasılsa içeriye daldım. Daha doğru su kolumdan sürüklene sürüklene daldırıldım. Ama, bizim başşehir koleksiyoncusunda bir surat, bir surat ki sormayın...

— Hayrola efendim, pek üzüntülü-sünüz? diye sordum..
— Sorma sorma, derdim büyük, dedi...

— Aile üzüntüsü mü?
— Yok azizim yok, bir başşehir ismi vardı, onu kaybettim..
— Vah vah, geçmiş olsun!

— Ama yazmıştım, bir yere yazmıştım. Bi aklıma gelse nereye yazdığım... Atmışlardır kâfirler... Ulan şu hademeler, ulan bu hademeler, sorgusuz sualsiz ipe çekmeli kerataları!.. Neyse azizim, bak ben ne buldum biliyor musun?

Sonunun geleceğini bildiğim için can havliyle attım kendimi ka-pıya. Tam kapıdan çıkarken, postacıyla karşılaştık. Belki benim de evrakım gelmiştir diye tekrar geri-ye dönerek, başşehirli memurla be-raber gelen mektuplara bir göz attık.

Üçüncü mektupta, o yaşlı, o gö-bekli adam öyle bir sıçrayış sıçradı ki, hani ilk Türk füzesi sanırsınız!..
— Hayrola efendim, dedim...

— Yaaa, ben sana dememiş mi-ydim bir yere yazmıştım diye... Ama yazdığım yeri unutmuştum... Bak, al bak...

Elime tutuşturduğu zarfın üzeri-ni okudum:

Tapu Müdürlüğüne

Kopenhag

Ulan Bator

Tabii bizim yazının cevabının üç aydır neden gelmediğini anladınız. Kopenhag neresi, Ulan Bator neresi? Mektup, iki yerli de dolaşmış gelmiş.

Ben dışarı çıkarken, o hâlâ arkamdan:

— Ulan Bator, hiç unutulacak isim mi be?.. Bu ismi günde yüz kere İstanbul şoförlerinin ağzından duyarsın... Hey unutma ha, e mi? Ulan Bator, Dış Moğolistan'ın baş-şehiridir!.. diye bağınıyordu.

Muzaffer İZGÜ

Taş korlar tekerine...

— Sayın Talip GÜRAN'a —

Bu dünya bir adımlık yoldan ibaret kul'a,
Kendini ne çamura, ne de çirkefe bula..
Sahip olmağa çalış sade paraya, pul'a..
Karışma el-âlemin şapına, şekerine,
Sonra bir gün taş korlar senin de tekerine!..

İpek gibi yumuşak, su gibi şekilsiz ol,
Çeneni sıkı kapat, yer gelince dilsiz ol!
İstersen kapkaranlık, ışiksiz, fitilsiz ol,
Yine başa alırlar seni güneş yerine:
Aksi yolu tutarsan taş korlar tekerine!..

Eğri giden işlere doğru demeğe alış,
Bostan beygiri gibi gözü kapalı çalış,
Sırası gelince de, bol bol şaklatıp alkış,
Dua et zalimlerin zulmüne, zaferine:
Başka türlü gidersen taş korlar tekerine!..

Boş fikire kapılma adalet ve hak diye,
Nice fellâhlar gezer «yüzlerimiz ak» diye!
Kınama kimseleri ne yüzüz ahlak diye...
Türedilik bahsinde inme fazla derine:
Kimsecik taş koyamaz o zaman tekerine!..

Sahap GÜRSEL

Seç seç al!

* Uygur uluslarla aramızdaki mesafe fazla değil: Onlar ay'ı fethediyorlar, biz ayı oynatıyoruz!

* İnsanlar dış fırsatı, dış macunu kullanarak dışlerini genç yaşlarında kaybederler. Hayvanlar, fırsatız, macunsuz dışlerini ölünceye kadar kullanırlar.

* Ticarethaneninizde çalışan daktilo bayana aşık olmamak istiyorsanız, onunla evleniniz!

* Çocuklarımıza cinsel bilgiler vermeye kalkacağımıza, cinsel konularda onlardan bilmediklerimizi öğrenelim...

* Güzel ses sanat olsaydı, bülbül en yüksek ses sanatkarı olurdu.

* İnsan hayal ettiği, politikacı seçilebildiği müddetçe yaşar!

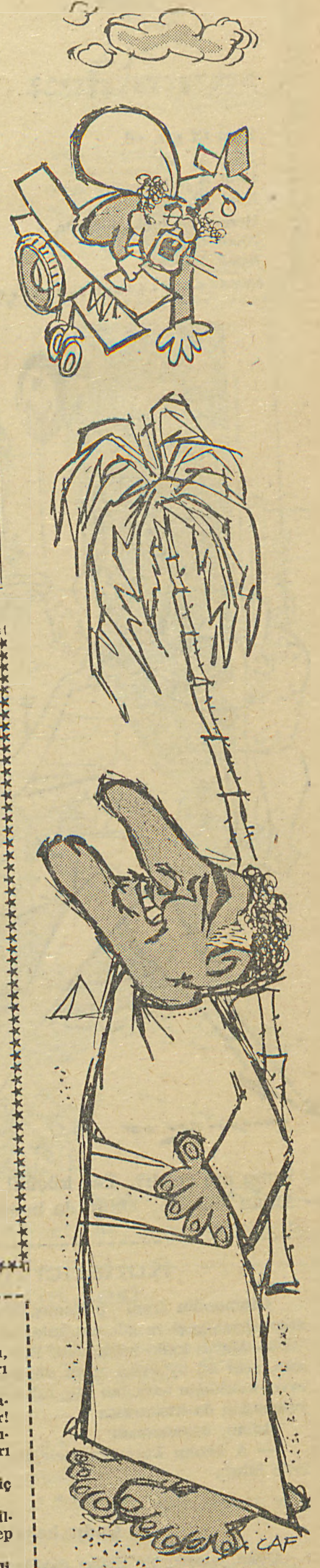
* Çağımızda zengin arabasını dağdan değil, kaçak eşyaları gümrükten aşırıyor.

* Ölmemenin tek çaresi, hiç doğmamaktır!

* Kırkayak futbolcu olabilseydi, tek oyuncudan mürekkep takımlar kurulabilirdi.

* Atın arpadan, milletvekillinin ölümü ödenekten olsun.

Burhan ESEN

— Aniya eski dostluklar aliyoruum!..

Âlem!

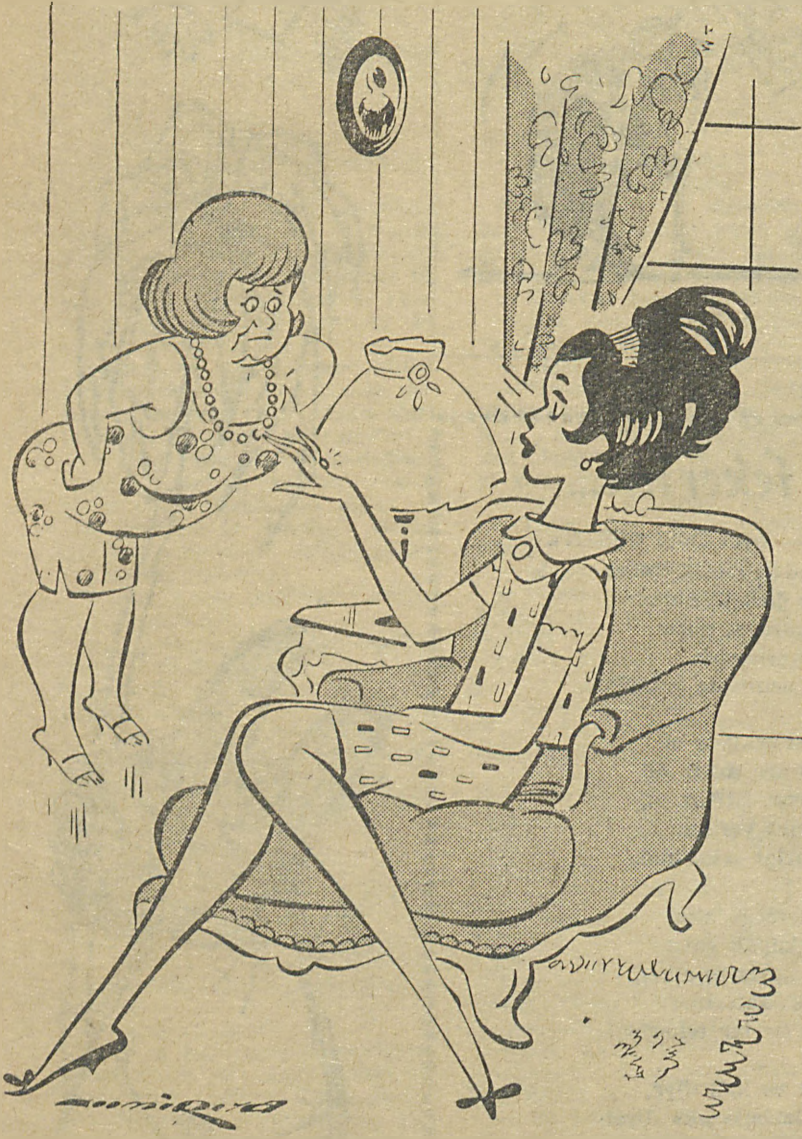

Kimi Of der, of!
Kimi Af, af!
Kimi iş yapar,
Kimi lâf, lâf!..
Herkes bir başka biçimde,
Kimi: Geçimde,
Kimi: Seçimde!

Kimi plâncıdır, plâncı,
Kimi yalancı, kimi talancı,
Kimi pillâve!
Kimi Deve sırtında hacı!
Herkes bir başka biçimde,
Kimi: Seçimde,
Kimi: Geçimde!

Dağdaki kurt kar içinde,
Şehirdeki kurt kar içinde!
Avcı şikâr içinde,
Herkes inkâr içinde,
Ne Hinttedir, ne Çinde,
İçindedir içinde!..

Erhan TIĞLI

— Bunu mu verdi?.. Pek küçük!
— Aman annece... Onun da benden istediği küçük bir şey!

Kurtarıcı melek

Otomobilin freni patlamış, araba devrilmmişti. Biraz sonra kaza geçiren adamın kulağına bir ses geldi:

— Haydi kalk, kurtuldun. Ben senin koruyucu meleğim, seni iki ay evvel attan düşerken kurtardım, on sene evvel katıldığın savaştan sağ, salim çıkardım, geçen haftaki yangından da kurtardım...

Adam, dayanamadı:

— A benim kurtarıcı meleğim, evlendiğim zaman nerede idin?..

...

Çadır hayatı

Ayhan, tanıdığı bir kitapçı dükkânına girer:

— Okunacak güzel bir eser istiyorum, ne tavsiye edersin?
— Size «Çadır hayatı» vereyim, çok güzel bir eser..
— Beni ilgilendirmes artık böyle eser: Dün ucuz bir apartman katı buldum!...

Öksürük
Biri, çapkın arkadaşına sordu:
— Gözünün altı morarmış, ne oldu sana?
— Öksürük sebep oldu buna..
— Öksürüğün gözün altını morattığını ilk defa senden işitiyorum!..
— Doğru söylüyorum, gardropta idim, giyecek bir şey almaya davrandığım zaman öksürmüştüm de..
Ayak sesleri
Hırsızın karısı, gece yarısı kocasını uyandırır:
— Alt katta ayak sesleri var, kocaçığım..
— Eyvah, herhalde polisler olacak.

— Her gün böyle.. Bakanlar
— Belli... İçerisi tavlama dö

Kibe

Tren, istasyondan kalkmak ceresinde duran genç bir adamın kulağına herkesin işiteceği bir ses geldi:

— Bana karşı gösterdiğin küfürler, senden ve bilhassa şimdiki içinde en iyi öpüşmesini bileniyorum...

Bu sözleri duyan, yolcularla retle birbirlerinin yüzüne bakarak dayanamadı:

— Affedersiniz ama, bir arkadaşlardan iyi öpüşmesini bildiğimi biliyorsunuz.

Genç adam pişkin bir tavırla:
— Bakmayın siz söylediklerime, ben Sami çok sempatik bir adamım. İhtiyacınız varsa...

Etekler dizkapaklarının

— Şuraya bak kardeş, bir de bizde

akşama kadar A. P. li ziyaretçilerle dolup taşıyor...

kanı tavlama geliyorlar...
ya dönmüş!..

Kibarlık!

Uzmak üzere idi. Kompartımanın pen-
adam, kendisini uğurlanmaya gelen ar-
ti bir sesle:

Uğünüz misafirperverliğe çok, çok teşekkür
gimdiye kadar rastgeldiğim kadınların
bilen hanımından memnun olarak ayrı-

leunun kompartıman arkadaşları hay-
baktılar. Tren kalkınca içlerinden bi-

bir arkadaşınıza karısını birçok kadın-
diğini nasıl söylebiliyorsunuz?..

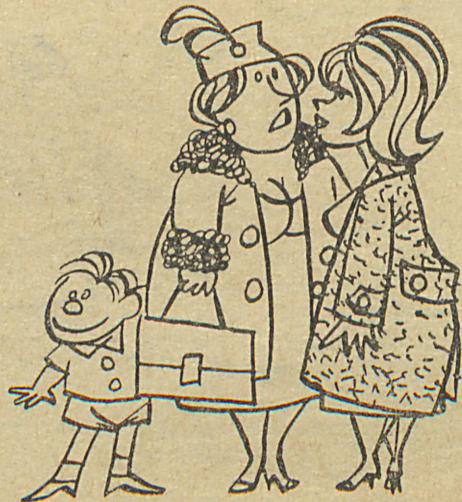
tavırla:
ediklerime dedi. Hiç de doğru değil, bi-
bir arkadaş ona karşı kibar davranmam

ının üstüne çıktıktan sonra:

bizde modadan anlayan yok derler!..

Berduşun dünyası
İki berduş parkta konuşuyorlardı:
— Bir milyon liran olsa ne yaparsın?
— Bir milyon mu dedin?.. Hemen büt-
tün parklardaki tahta kanepeleri kaldırır
yerine maroken koltuklar koyarım!
At!
Kadın, ruh doktoruna telefon etti:
— Doktor, kocam kendini at sanıyor,
arpadan başka bir şey yemiyor, ona bir
şey söylediğim zaman kişneyerek cevap
veriyor.. Ne yapayım?
— Çok enteresan bir olay! Muayene
edeyim, bana ne zaman getirebilirsiniz?
— Derhal, şimdi eğerini takar, üze-
rine atladığım gibi rüzgâr gibi gelirim!

A ile B

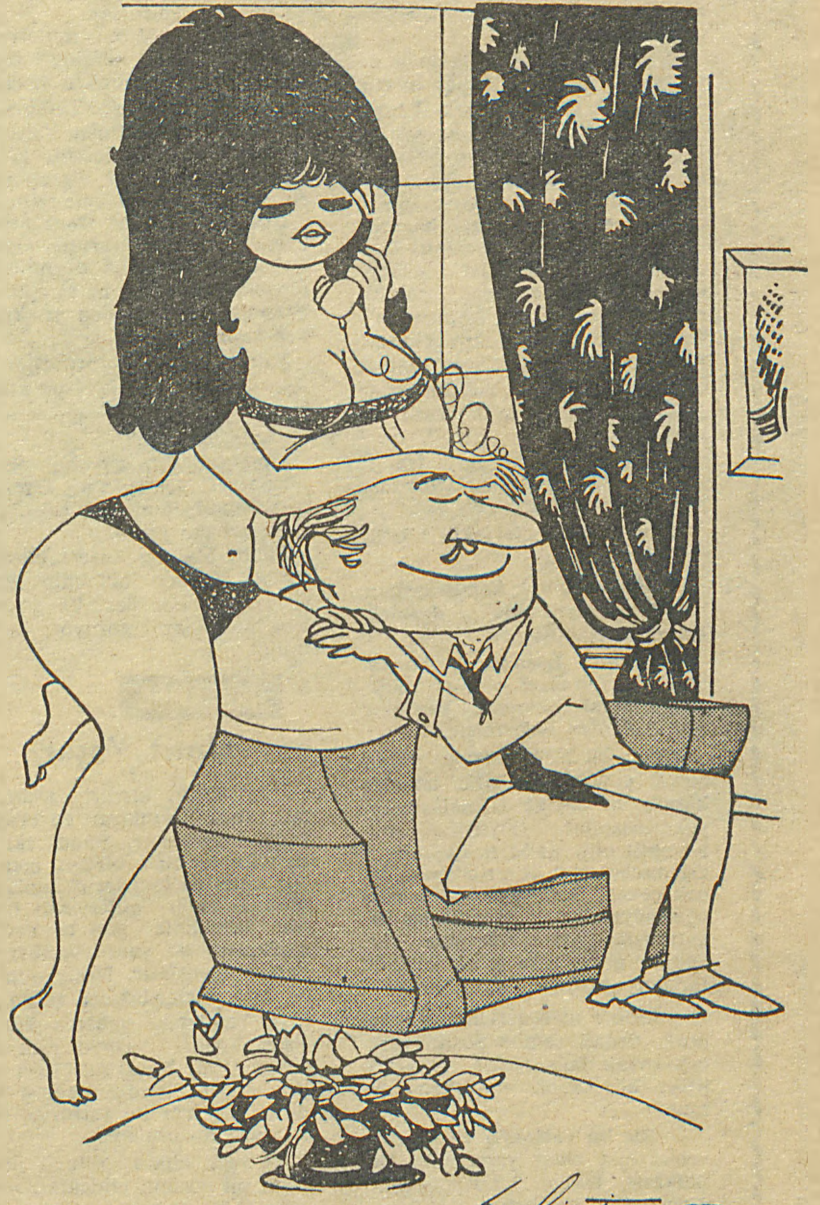
Bayan A, lâf ebesi,
B, sosyete gebesi!
Kimi görse: baba der,
Yalnız doğan bebesi!
Yesin onu nenesi,
Yesin onu nenesi!

A, Yoksulluktan dekolte,
Ne manto var, ne kürk!
B, takar çifte çifte:
Küpe, bilezik, yüzük...
Tencere çalar düdük,
Her gece başka hödük!

A'nın entarisi:
Nazilli basması!
B'nin Paristen geldi:
Köpeğinin tasması!
A, kızların paşası,
B, çingene maşası!

Cimcime

— Alooo... Sen misin şekerim?.. Bugün işe başladım!..

Caferin sesi

Maç boyunca sesinin var kuvvetiyle: «Ya ya ya.. Şa şa şa.. Fe-
nerbahçe çok yaşa!..» diye bağırın Cafer Zorlu'nun haftayında
sesi kısılmıştı. Yanında oturan Semih Balcıoğluna döndü:

— Birader sesimi kaybettim!.. Diye sızlandı.
Semih Balcıoğlu hemen yapıştırdı:
— Ne kaybolması Cafereğim, boşuna üzülme, sağ kula-
ğında hepsi!..

Bahşiş!

Vergi dairesinin veznesinin önüne bir adam yaklaşıp, me-
mura sorar:

— Size bahşiş versem kabul eder misiniz?
Memur, kaşlarını çatar:
— Böyle bir şeyi nasıl teklif edebiliyorsun?.. Şimdi seni bu
kötü teklifin üzerine savcıya verebilirim..
Adam bir keseye doldurduğu ufak parayı veznedara uzatır:
— Kızmayın memur bey, bu paraların hepsi bahşiştir, vergi-
mi ödemek için getirdim, kabul etmezseniz siz bilirsiniz.. Sahi,
size garson olduğumu söylemedim!

PAZARTESİ

Hamido

Hamido, Malatya milletvekili Hamit Fendoğlu'nun kısaltılmış adı. Hürriyet gazetesi Hamido'yu şöyle tanıtıyor:

«— Muhalefete mensup bir milletvekili Mecliste AP. ye yan baksın da Hamido buna tahammül etsin, uslu uslu oturup dinesin, bu mümkün değildir. Böyle anlarda Hamido eğer çevresinde kendisini tutacak kimse yoksa oturduğu yerden bağırır; varsa, yerinden ok gibi fırlar, kızdığı muhalif milletvekiline hücumu geçer. Sonra da zorla zaptedilen bir Kır at gibi milletvekillerinin kolları arasında dışarı çıkarılır.»

Hamido Malatya lisesinde okurken de pek belâlı, pek hırçın bir öğrenci imiş. Bir gün Kimya öğretmenini sınıftan kovmuş ve okuldan ihraç edilmiş. Sonra kendisini ihraç eden öğretmenlere tehdit mektupları yazmış, bıçak çekmiş. Bunun üzerine «ihraç» kararını «mecburi tasdikname»ye çevirmişler. Askerliği de hâdiseli geçmiş, Hamido'nun... Sonra siyasi hayata atılmış. 27 Mayıs'tan sonra Yüksek Adalet Divanınca 3,5 yıl hapse mahkûm edilmiş. Çıktıktan sonra Adalet Partili milletvekili olmuş.

Meclis koridorlarında Hamido'ya ait hikâyeler anlatılmış. Bir tanesi de şu:

Muhalif bir milletvekili kürsüde konuşurken:

— Başbakanın konuşmasının ikinci paragrafında... deyince, Hamido fırlamış:

— Bizim Başbakanın konuşmasında paragraf yoktur, sözünü geri al utanmaz, paragraf sensin... diye bağırır.

Bütün bu hikâyelerden çıkan sonuç şudur: Babalar anneler haşarı ve haylaz çocuklarından yakınmasınlar. Büyüyünce milletvekili olur belki o küçükler... Öğretmenlerini yumruklayan, bıçak çeken, tasdikname alan nice öğrenciye demek ki politika hayatımızda parlak gelecekler var. Bunlar gerçi kara tahta başında terleyip dururlar. Öğretmen:

— Oğlum niye dersine çalışmadın?.. dediği zaman susup verecek cevap bulamazlar. Ama politika kürsüsüne çıktıkları zaman:

— Biz bu vataaaan ve bu milleeet için neler yapmadık! Demokrası, fazilet, hürriyeeet... diye bülbül kesilirler.

7 gün

SALI

Ya öğretmenler!

Böylece haylaz Hamido parlâmentoya girip ayda 3500'ü cebe atarken ya onun öğretmenleri ne halde?

Zahir onlar şimdi arpacı kumrusu gibi:

— Şu personel kanunu bir çıkarsa da maaşlar bir artsa da... diye düşünür dururlar.

Meclisteki bütün milletvekilleri o hocaların kürsüleri önünden geçmiştir, ama o hocaları hiçbir düşünmezler. Tersine çoğunda bir öğretmen kızgınlığı vardır, ve bunun içindir ki demokrasiyle birlikte öğretmenlerin çilesi daha da artmıştır.

Eskiden Müellif Hoca Münip Efendi diye biri varmış. Öğrencisi Ataullah efendi Şeyhülislâm olunca, Müellif Hoca Münip Efendiyi unutmamış ve kazaker yaptırılmış.

Münip Efendiye sormuşlar:

— Siz her payeye telif eserlerinizle nail oldunuz, bu sefer ki de öyle mi oldu?

Müellif Münip Efendi:

— Evet, demiş, bu sefer de bir Şeyhülislâm telif edip, devlete yadigar ettim.

Şimdi Malatya Lisesi hocaları da bir Hamido telif edip, devlete yadigar etmişler. Ve de hayrını ne onlar görüyor, ne de millet...

ÇARŞAMBA

Ümit Yaşar

Ümit Yaşar birbiri ardından şiir kitabı yayımlayan en «velüd» şairlerimizdendir. Şimdi iki tane şiir kitabı birden çıkardı. Bir tanesine hicivlerini toplamış, ötekine şarkı güftelerini toplamış. Bildiğiniz gibi bu sevimli şairimizin iki yanı vardır: Bir yanı romantiktir. Nezle olur gibi aşık olan, tabiatı seven, ikiye bayılan, boheme vurgun Ümit Yaşar... Öteki yanı hınzırdır Ümit Yaşar'ın. Hicvi vardır, mizahı vardır, esprisi vardır... Taş attı mı tutturur, nükte yaptı mı oturtur.

Ve hele nükte dilinin ucuna geldi mi göztünü budaktan sakınmaz Ümit Yaşar.

Son çıkan kitaplarından biri de işte bu taşları bir araya toplamış. Özellikle dostlarına yazdığı hicivler güzel mi güzel...

Eskiden şairler hiciv yazmaya özel bir önem verirdi. İşte bunlardan biri devletlilerden birine kaside yazmış.

Ama aldırmamış devletli... Bunun üzerine bir de hicviye yazmış, gene aldırmamış devletli. Dostları şaire sormuşlar:

— Yahu kaside yazdın aldırmadı, hicviye yazdın aldırmadı, şimdi ne yapacaksın?

Şair gülmüş:

— Mersiye yazacağım... demiş.

Ümit Yaşar'a devamlı başarılar dileriz. İyi dostları olmalı, ve dostları başına güzel hicviyeler düşürmeli... Şair kısmının hicvi ne kadar bol ve ne kadar zengin olursa dostları da o kadar bol ve o kadar zengin demektir.

PERŞEMBE

Zemzem

Lâf şairlikten ve şiirden açıldı. Hatırlayacağımız gibi bir modern şair iddia etmişti ki:

— Şiir ifrazattır!

Ifrazat kelimesini belki gençler bilmez. Ter gibi idrar gibi vücudun dışarı atıklarına ifrazat dediğini söyleyerek bir açıklama yaptıktan sonra bir de fıkrâ anlatalım:

Şairlik iddiasında bulunan biri Hacca gitmiş ve dönüşünde Molla Cami'yi ziyaret ederek:

— Divanımı beraber götürmüşüm, mübarek Hacer-i Esved'e sürdürdüm...

Deyince Molla Cami:

— Yanlış olmuş, keşki Zemzem kuyusuna ataydınız... demiş.

Ve fıkraya bir de not ilâve edelim: Bu hikâyeye olduğu zaman «Şiir ifrazattır» diyen şair daha doğmamıştı; ama Zemzem kuyusuna pisleyip meşhur olan kişinin macerasını biliyordu herkes...

CUMA

Ajda

Ajda Pekkan, güzel bir film yıldızımız. Özellikle vücudu güzel... Ve beyaz perdeye geçeli soyundukça ünü artmış, soyundukça ünü artmış...

Bunu gören bir Adanalı: — Gel on gün benim salonunda şarkı söyle, sana yirmi bin lira vereyim... demiş.

Kızcağız kalkıp gitmiş Adanaya... Ama heyecanlanmış, söylüyeceği şarkıyı unutmuş, seyircilerden de özür dilemiş:

— Ne olur beni affedin, bir anlık hevesle bu işe kalktım. Ben şarkı okumasını bilmem...

Müşterilerden biri de:

— Kızım şarkı bilmiyorsan bari göbek at!.. demiş.

Hani bir tekerleme vardır:

Çamaşır yıkarım

Bez dokurum

Şarkı da okurum...

Tıpkı bunun gibi Ajda Pekkan da film çevirip soyununca, ve soyunup da film çevirince şarkı da okuyacağını sanmış olsa gerek.

Kimbilir belki biraz çalışsa onu da okurdu. Ama şarkı okuyamayınca müşterilerin keyfine okumuş, müşteriler de onun şöhretine okumuşlar, böylece de ödeşmişler.

CUMARTESİ

Dövüş

Parlâmentoda kıyasıya bir dövüş oldu. Muştâ ve bıçak da kullanılan bu dövüşte milletvekillerinden bazıları yaralandılar, bazıları hastahaneye bile kaldırıldılar.

Milli irade, milli iradenin eline muştâyı ve bıçağı kim vermiş ki dersiniz?

Biz milli iradenin muştâsını bıçaklığını istemiyoruz. Akıllısını ulusunu istiyoruz.

Fülze devrinde muştâyla mı çözümlüyeceğiz dâvalarımızı?

PAZAR

Yatırım

Her gün gazetelerde okuyoruz:

— Şu kadar milyon liralık yatırım yapılacak, bu kadar milyon liralık yatırım yapılacak... diye.

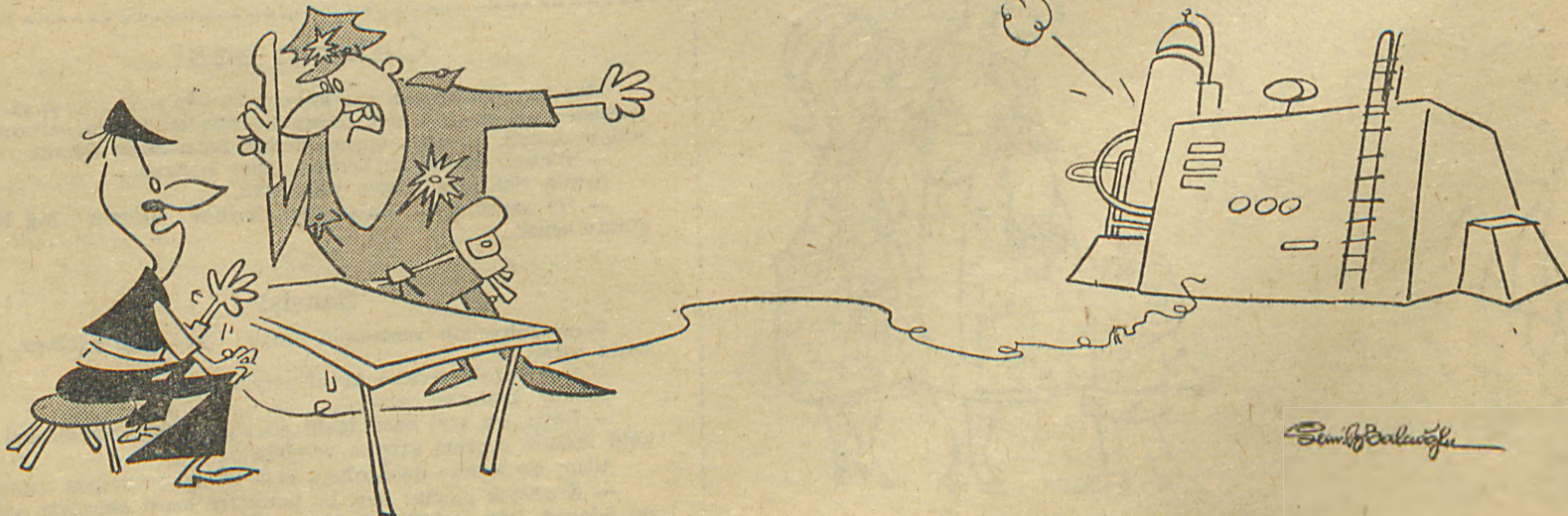
Ve geçen gün bir haberde bu yıl 14,5 milyar liralık yatırım yapılacak diye okuduk.

Yatırım kelimesinin nereden geldiğini araştıran birine muzip bir arkadaşı şöyle demişti:

— Yatırım yatır'dan gelir...

Yatır, bildiğiniz gibi evliya demektir. Bizim yatırım işleri de Helvacı Baba gibisinden yatırlara mum adamaktan farksız olduğuna göre yakıştırma yerindedir. Yatırım yatırım diye upuzun yatırdık milleti, yerinden kıpırdıyacak hali yok kimsenin.

Polis yalan ölçme âleti kullanacak. — Gazeteler —

— Yavaş gel oğlum, makineyi bozuyorsun!

«Yıllardır unutulmuş eski bir sadrazâm konağında sevinç...»

— Aman paşa hazretleri kapının önünde bir saray arabası durdu... İçinden baş kâtiple baş yaver indiler...
— Mutlaka Mühr-ü hümayunu getirmişlerdir!.. Padişahım çok yaşaaa!..

E SKİ Şûra-yı Devlet âzalarından Nafiz Bey, o sabah uşağını uzun uzun azarladı:

— Bir zamandır sana eni konu bir budalalık geldi. Ali. Çarşıya, pazara nereye göndersem eli boş dönüyorsun. Zembili sırtıma vurup ben mi gideyim? Benden memnun değilsen söyle de bir çaresine bakalım.

Ali, birkaç aydır dinlediği bu tekerlemlerden usanmıştı:

— Vallaha beyim, üç aydır verisiyeyi benim kadar beceren bir uşak daha bulabilerseniz hemen alın. Bakkala, kasaba ne kadar dil döksem, değil verisiye vermek, suratıma bile bakmıyorlar gayrı.

Ali, çakı gibi bir İstanbul çocuğuydu. Son üç aydır efendisinin evini bal gibi parasız idare etmişti. Üstelik şimdi kinanıyordu. Hani yatağını yorganını sırtlayıp bir başka yere kapılanmayı düşünmüyor değildi ama Nafiz beyde altı aylık bir alacağı vardı ki göz göre onu feda edemiyordu. Nafiz Bey, Ali'nin isyan etmek üzere olduğunu anlayınca politikayı döndürdü:

— İyi ama Ali, para ile alış veriş etmek zaten iş değildir; marifet parasız mal almaktır? Yanlış anlama, bir gün elbette şu borçlarımızı ödiyeceğiz; hele şu emekli aylıklarımız bir çıksın. Malûm ya borç yiyen kesesinden yer. Hadi çocuğum, göreyim seni...

— Peki beyefendi ama vermiyorlar, vermiyorlar. Ne yapayım?

— Söyledim ya oğlum; Lâzım gelen şeyleri söylersen mutlaka esnafı inandırırısın. Tatlı dil yılanı bile deliğinden çıkarır.

Beceriksiz uşak!

Ali, zembili sırtlayıp gitti; fakat bir saat sonra kulakları iyice düşmüş bir halde dönünce Nafiz bey, fena halde kızdı:

— Yahu, sen sandığımdan daha fazla hayvanmışsın.. yollu esip savurmağa, köptürüp taşmağa başladı.

— Beyefendi, vallaha vermiyorlar yahu, ben ne yapayım? Dil dökmeğe, lâf etmek para etmiyor.

— Dur, farzet ki ben esnafım; gidip ne söylüyorsun bakayım?

Ali, içinden küfürler ederek, zembili sırtına aldı:

— Ustacığım; beyefendi selâm etti, inşallah yarın hesabını temizleyecek. Bugün de biraz yağ, pirinç, şeker göndermeni istiyor.

— Olamaz, borcunu temizlesin sonra!..

— Ama usta böyle büyük bir adama bu hâl reva mı?

— Olamaz dedik ya sana..

Ali, zembili sırtından indirdi:

— Gördünüz mü beyefendi? Siz bile kendi kendinize vermediniz.

— Hayır; sen istemeğini bilmiyorsun. Gel sen esnaf ol, şuraya otur. Bak ben gelip nasıl isteneceğini sana göstereyim.

— Peki; siz mal isterken ben de esnafın bana söylediklerini ve hattâ yaptıklarını aynen size yapabilir miyim beyefendi?

— Tabii söyler ve yaparsın. Hadi otur şuraya bakalım.

Nafiz Bey, zembili sırtına aldı, odadan dışarı çıkıp sonra tekrar girdi. Kandilli bir temennadan sonra söze başladı:

— Ustacığım; Şûra-yı Devlet âza-yı sabıkasından Nafiz beyefendinin selâm-ı mahsusları var; Yakında borcunu tamamen ödeyecek. Şimdi bu seferlik de son olarak beni bazı şeyler almak üzere...

Fakat daha cümlesini tamamlamamıştı. Ali, birden hışımila yerinden fırladı. Nafiz beyi omuzlarından çevirip yakaladı; kaba etlerine hatırı sayılır bir tekme yerleştirdi:

— Ulan hâlâ öte beri almağa mı geliyorsun? Gidi dolandırıcının keratanın uşağı. Bir daha buralara uğrama demedim mi ben sana haa?..

Diye haykırdı. Sonra, neye uğradığını anlamıyan efendisini büyük bir saygıyla yerinden kaldırdı:

— İstirham ederim beyefendiciğim; dedi. Her gittiğiniz yerde bu muameleyle karşılırsanız dil dökmeğe, meram anlatmağa vakit bulabilir misiniz?..

Saksığan

Fâni — Baki

Süleyman Nazif, Şekispir'in eserlerini tercüme eden Abdullah Cevdet Bey için şöyle demiş:

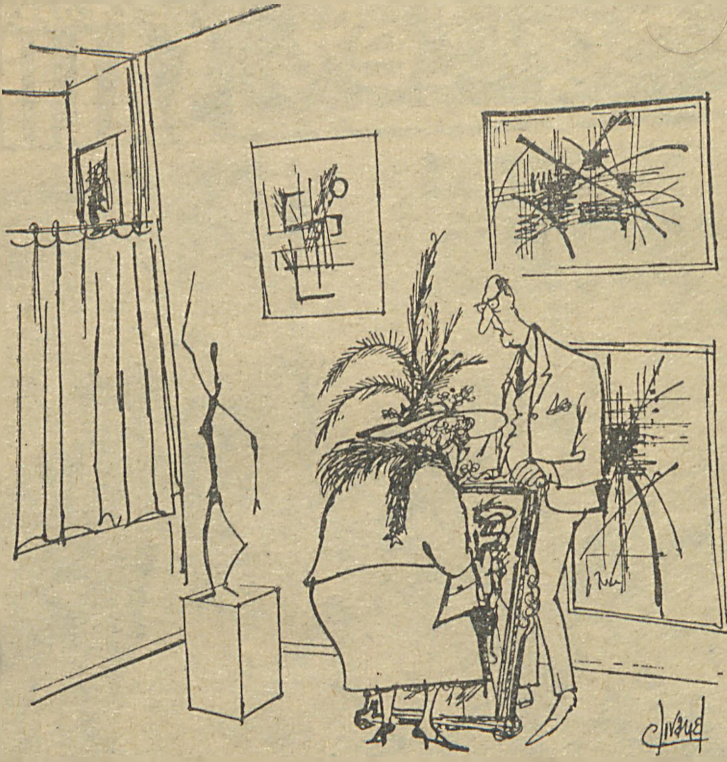
«— Asırlardanberi bütün beşeriyet Şekispir'in eserlerini ölmez olarak tanır. Abdullah Cevdet Bey, bu eserleri bir tercüme edip rahmeti rahmana kavuşturmak suretiyle bunların da fâni olduğunu ispat etti.»

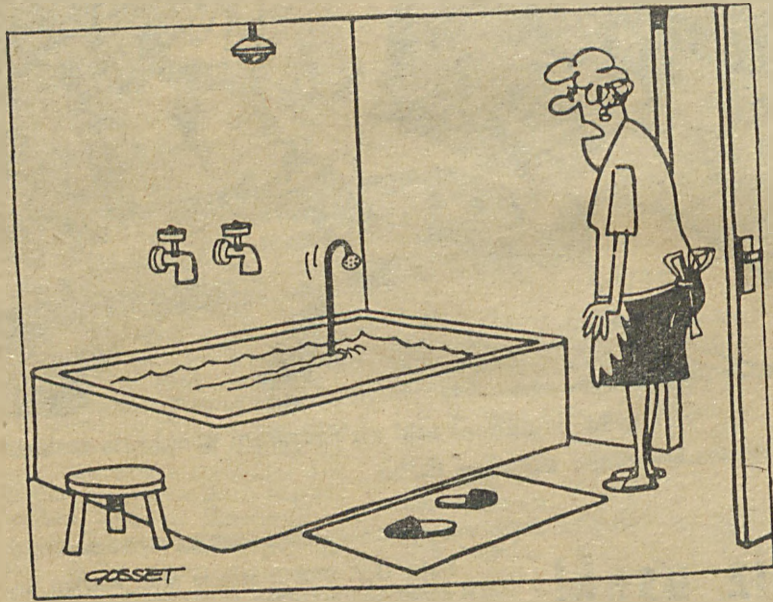
Anlatan

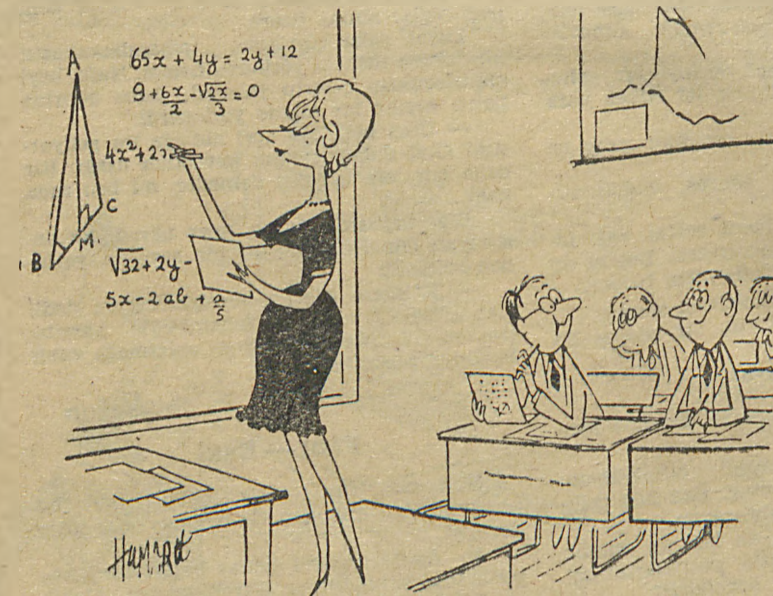
Art Buchwald'dan:
Ergin CORTAÇ

— Bu muhakkak Picasso...
— Maatteessüf madam, bu bir ayna!..

— Hâlâ sabunu bulamadın mı?

— Benim hesabıma göre, boy 1,68 var.. Göğüs doksan yedi.. Bel otuz dokuz.. Kalça kırkbir buçuk!..

B İLMEM, siz de farkettiler mi?.. Hanımların çoğu, kocalarını bir şey anlatırken lâfa karışmağa bayılıyorlar.

Geçenlerde bir davette, oturmuş konuşuyorduk tatlı tatlı. Bir ara hanımlardan biri:

— «Haydi şekerim,» diye kocasına döndü, «geçen yaz Monako'da başımızdan geçenleri anlatıver.»

Adam:

— «Canım, şimdi anlatılır mı hiç?..» diye söylenince etraftan:

— Haydi anlat, anlat...» diye sesler yükseldi.

Bu arada karısı da:

— «Nazlanma da, başla işte..» diye ısrar edince, adamcağız çaresiz:

— «Pekiyi..» diye anlatmağa başladı. «Geçen yaz Roma'dan dönüyorduk..»

— «Daha doğrusu Floransa'dan...» diye düzeltti karısı.

— Tamam.. Floransa'dan dönüyorduk. Arabayı ben kullanıyordum..

— «Avrupa yolları çok tehlikeli olduğundan ben kullanmıyordum..» diye ilâve etti karısı.

— Derken efendim, akşama doğru Monako'ya vardık.

— Monako'ya niçin gittiğimizi söylesene..

— Ha, evet.. Portofino'da, otellerde hiç yer yoktu. Monako'ya gelince..

— Dur canım, önce gümrük memurunu anlatsana..

— Gümrük memurunun ilgisi ne anlatacağım şeyle?..

— Aaa, çok komikti doğrusu!.. Herkes kadına dönüp:

— Öyleyse siz anlatın.. dedi.

— «Yok canım, komik filân değildi..» diye cevap verdi kocası. «Hediye götürüyor musunuz diye sormuştu, biz de, Fransa'da tanıştığımız kimse yok ki götürelim demiştik.. Bunun üzerine gümrük memuru, benim de yok diye espri yapmıştı sözde.»

— «Ama fransızcada öyle komik oluyor ki!..» dedi kadın.

Kocasını hiç duymamış gibi devam etti:

— Monako'ya gelince hemen otel aramağa başladık.

Kadın, kocasına dönüp:

— Neden hemen otel aradığımızı söylemeyecek misin?..» diye sordu.

— Eee, dur canım söyleyeceğim.. Geceyi uykusuz geçirmiştik.. Portofino'da uyuruz diye düşünmüştük.

— Gelgelelim Portofino'da otel bulamadık..» diye kadın yine lâfa karıştı.

Adam:

— «Daha önce anlatmıştım..» diye çıkıştı karısına.

— Olsun bir daha anlat.. Bu nokta mühim çünkü!

— Öyleyse hepsini sen anlat..

— Yok canım, güzel güzel anlatıyorsun işte!

Adam içini çektikten sonra:

— «Neyse, Monako'da otel bul-

duk..» diye devam etti. «Bir an evvel, yatıp uyumak için hemen odamıza çıktık.

— «Akşam yemeği bile yedik..» diye karısı tamamladı. «Uykudan başka bir şey düşünmüyorduk. Monako'yu görmüştük evvelce... Zaten bir sarayı, bir kumarhanesi, bir de Onassis'in yatından başka görülecek şey de yoktu. Haydi, şimdi devam et şekerim.

— Çalar saatimizi sekize ayarladım..

— Çalar saatimizi hep yanı- mızda taşıdığımızı söylemedin.. Mühim bu, unutma!

— Evet, otellerde uyandırmayı unuturlar diye çalar saatimizi yanımıza almıştık. Saati kurup hemen yattık.

— Hemen yatmamızın sebebi- ni söylesene..

— Canım belli işte.. Ertesi sa- bah erkenden yola çıkmak için.. Neyse, yatıp uyuduk.

«Bundan sonrası çok komik..» diye kadın yine lâfa karıştı. «Saat çalınca yataklarımızdan fırlayıp giyinmeğe başladık.»

Adam:

— «Bırak da anlatayım...» diye sert sert karısına baktı.

— «Pekiyi canım, ne kızıyor- sun?..» diye sitem etti kadın.

— Aşağıya inip, hesabı ödedik- ten sonra da yola koyulduk. Fa- kat, bu kadar erken saatte yol- ların kalabalık oluşu acaibime gitmişti.. Etraf aydınlanacağı- na, gittikçe kararıyordu.

Kadın:

— «Meğerse..» diye güler- ken kocasının sözünü kesti. «George, yedide yattığımızı düşünmeden saati sekize kurmamış mı!.. Ya- ni, otele bir saatcik uyuduktan sonra hesabı ödeyip yola çıkmış- tık tekrar. Fransa'da, böyle bir iki saat için otele gidenlere sık sık rastlandığından, kimse de bize şaşır bir şey dememişti. Ne- den sonra işin farkına vardık da, başka bir otele gidip geceyi orada geçirdik. Görerseniz, öyle gülünçtü ki halimiz!.. O günden beri George, başımızdan geçen bu olayı, kime rastlarsa anlatı- yor... Öyle değil mi şekerim?»

Art Buchwald'dan çeviren:
Ergin ORTAÇ

***
Sarışın dilber!

Dâvettilerden biri ev sahibe- sine yaklaştı:

— Madam, şampanya dağıtan sarışın dilberi ortalıkta göremi- yorum, acaba nereye gitti? diye sordu.

— Susadınız galiba?..
— Hayır, sadece kocamı arı- yorum da...

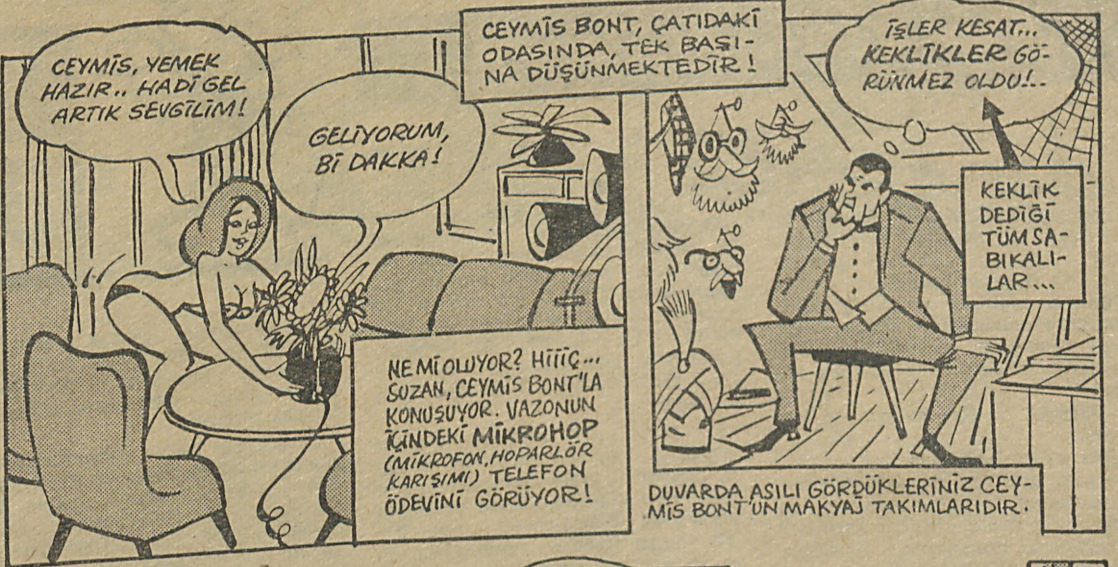
CEYMİS BONT

ÇİZEN

BULEN FEREN

1

CEYMİS, YEMEK HAZIR.. HADİ GEL ARTIK SEVGİLİM!

GELİYORUM, Bİ DAKKA!

CEYMİS BONT, ÇATIDAKİ ODASINDA, TEK BAŞINA DÜŞÜNMEKTEDİR!

İŞLER KESAT.. KEKLTİKLER GÖRÜNMEZ OLDU!..

KEKLTİK DEDİĞİ TÜMSA-BIKALI-LAR...

NE Mİ OLUYOR? Hİİİ... SUZAN, CEYMİS BONT'LA KONUSUYOR. VAZONUN İÇİNDEKİ MİKROHOP (MİKROFON, HOPARLÖR KARİŞİMİ) TELEFON ÖDEVİNİ GÖRÜYOR!

DUVARDA ASILI GÖRDÜKLERİNİZ CEYMİS BONT'UN MAKYAJ TAKIMLARDIR.

BU SABAH MERKEZDEN GELEN TELGRAFI ACMAZAN YAKTIM...

BAZAN BİR KELİME İNSANIN İSTAHINI KACIRIYOR!

İSTAHINI KACIRAN TELGRAFI KALİMESİ

BEYFENDİ, MEYVANIZ?..

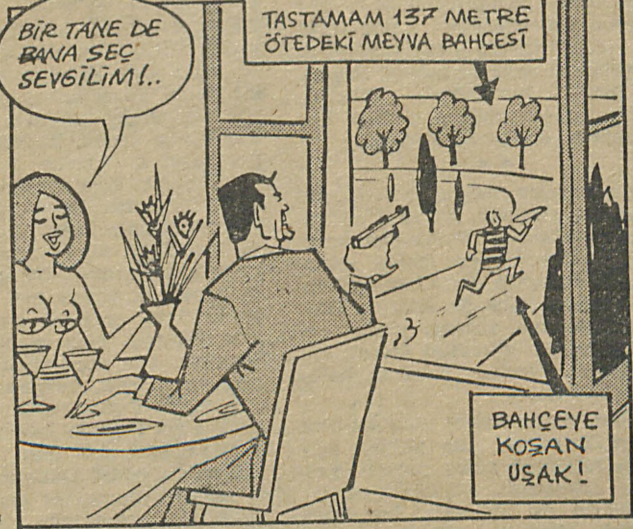
BİR TANE DE BANA SEC SEVGİLİM!..

TASTAMAM 137 METRE ÖTEDEKİ MEYVA BAHÇESİ

BAHÇEYE KOŞAN UŞAK!

BAKALIM YENİLİP YUTULMASI NASIL?..

HELÂL!.. EN İYİSİNİ SEÇTİ!..

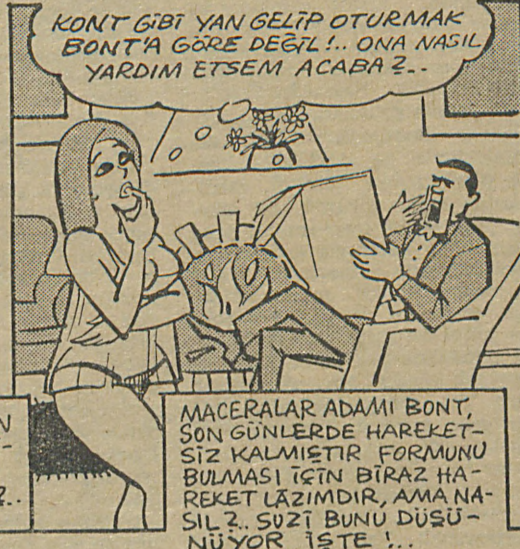
ARMUDUN İYİSİNİ TABİİ!..

BİZİMKİ MEYVAYI DALINDAN YEMEYİ SEVER DE...

SÖYLE BANA NE'N VAR SEVGİLİM?..

Hİİİ... İÇİM SIKILIYOR!

KONT GİBİ YAN GELİP OTURMAK BONT'A GÖRE DEĞİL!.. ONA NASIL YARDIM ETSEM ACABA?..

DİSİNİ SIKAN SUZİ... AMA İÇİNİ SIKAN KİM ACABA?..

MACERALAR ADAMI BONT, SON GÜNLERDE HAREKETSİZ KALMIŞTIR FORMUNU BULMASI İÇİN BİRAZ HAREKET LAZİMDİR, AMA NASIL?.. SUZİ BUNU DÜŞÜNÜYOR İŞTE!..

CEYMİSİN BAHÇE DUVARI

BU İŞİ BEN BULDUM SİZE... YÜZDE ON'UNU İŞTERİM HA...

ÖYLE YA, GARSONLAR KADAR HAKKI YOK MU?..

POLİS OLMASINA POLİS YA, BİŞEY ÇIKMAZ. MINTAKASI DEĞİL ÇÜNKÜ..

DUVARIN DİBİNDE ÜÇ KEKLTİK!

ODH, NE ÂLÂ! - PARAYLA ADAM KAŞIYACAĞIZ..

YÜZDE ONU UNUTMAYIN... BEN DE SİZİ KAŞIMAYIM SONRA!..

AH, AAH... NERDE OHIZLI GÜNLERİM?.. Bİ SAĞ, ANNADIN MI, Bİ SOL, Bİ DE KAFA.....

MALÛM MU OLDU, NE?..

BONT, KAHVEALTIYI ÖNCE KAHVEÜSTÜ YÜRÜYÜŞÜNE ÇIKIYOR.

HAFTAYA ANTRENMAN BAŞLIYOR!

— Kalk ayağa! Vazife başka, arkadaşlık başka... Bizim Balyoz Hak-ki hep böyle söylerdi, hatırladın mı? Artık arkadaşlık bitti, şimdi vazife başlıyor... Kalk, toparlan ulan... Ciddiyetini takın...

Süklüm püklüm ayağa kalktım. Beni iyice azarladıktan sonra, o çelimsiz bedeninin neresinden çıktığını anlayamadığım sis düdüğü se-siyle:

— Geeee!.. diye kapiya doğru gürledi.

İçeri giren jandarmaya:
— Alın, götürün savcılığa dedi.

İşte benim şeyhlik maceram da böyle sona erdi. Bütün gazeteler resimlerimle donanarak «Kendine peygamber sülalesinden şeyh süsü vererek saf köylüleri Cumhuriyet ve inkılaplarımızı karşı kıskırtmaya yeltenen sabıkali sahteci Paşazâde Ferit'i, bir kadının göbeğine dua yazarken yakalanınca halk linc edecekten jandarma kurtardı.»

***

Aptala yakın saf köylü delikanlı, cezaevine girişinin ondördüncü gününde hastalandı. Delikanlıyı koruyan, onun koruyucu meleği rolünde olan Paşazâde Ferit Bey delikanlıyla ilgisini daha da arttırdı. Hasta delikanlının viziteye yazılıp cezaevi revirine gitmesini önledi. Cezaevi doktorundan daha iyi bakacakta hastaya.

Sağlık memuruken genç karısını usturayla kesen, bu yüzden ağır hapse hükümlü adam cezaevi revirinde çalışıyordu. Hükümlü ve tutukluların aşî iğnelerini bu adam yapardı. Kirli beyaz hastane gömleği sırtında, içinde enjektör ve ampuller bulunan beyaz küvet elinde koğuştan koğuşa gezer, revire yatırılmamış hastaları dolaşırdı. En iyi arkadaşı Paşazâde Ferit'ti. Sık sık yanına gelir, dertleşirdi. Görüşüne, davranışlarına göre, cezaevindekilerin en ciddi ve akıllı-başında olanlarından biriydi, gardiyanlardan saygı görürdü. Bu ağırbaşlı, yaşlı sağlık memurunun genç karısını için usturayla doğradığını herkes biliyordu cezaevinde. Kırkseki yaşına kadar evlenmemişti. Parası vardı, evi vardı. O yaştan sonra güzel ve genç bir kıza evlendi. Ondokuz yaşındaki kız gerçekten çok güzeldi, ama okur yazar değildi. Yaşlı ve paralı sağlık memuru genç karısını prensesler gibi yaşıyordu. Kız, hayal edemeyeceği bir hayat yaşıyordu. Çok mutluydular. Komşuları, imrenerek, kıskanarak onları mutluluk örneği gösteriyorlardı. Yaşlı koca, karısının değerini bilirdi; anneler kızlarını böyle söylüyorlardı. Yaşlı sağlık

memuru çok kıskançtı. Ama karısı da onu kıskandıracak hiçbir davranışta bulunmuyordu. Genç ve güzel karısının komşu kadınlarla bile görüşüp konuşmasını istemiyordu. Bu yüzden karısı evde tutuklu gibiydi. Ama genç kadın bundan yakınmıyordu. Çünkü, çok yoksul bir aileden gelmişti ve kocası her isteğini, daha o istemedeni yapıyor, gezdiriyor, sinemaya, gezmeye her yere götürüyordu. Yedi ay sürdü bu mutluluk.

Bir gece sağlık memuru, karısını usturayla doğrayıp parçaladı. Sonra da ağlıyarak gidip karakola teslim oldu. Bu cinayeti niçin işlediğini söylemedi. O söylemedi ama, bir iki komşu kadının tanıklığıyla cinayet nedeni anlaşıldı.

Çok utangaç ve bilgisiz olan genç kadın, kocasından gizli olarak, kendi yaşıtı olan konukomşu kızlarla evlilik ve karı kocanın yatak ilişkileri üstüne fiskos ederek konuştukları günün gecesi, kapıldığı merakı yenemiyerek, başka kadınlardan duyduklarını iyice anlamaktan kendini alamamıştı. Yedi aylık kocası yanında uyumaktaydı. Gündüz komşu kadınlarla konuştuklarının etkisinde kalan genç kadın, elini yavaşca kocasının çıplak teni üzerinde gezdirirken, adamın beline bağlı ipin düğümünü eline geldi. Uçkura benzeyen ipin düğümünü çözdü ve eline gelen şeyi, yorganın altından çıkarıp, yanındaki sömük yanan gaz lâmbasının ışığında incelemeye başladı. İki ucu olan ipin ortasında, kauçuktan ya da lastikten penbemsî renkli yapma bir erkek organı vardı. Gaz lâmbasının kısık fitilinin ışığında, elindeki bu şaşılası şeyi gülmüsiyerek inceleyen genç kadın, gündüztü konuşmaları hatırlıyordu. Demek, yedi aydanberi bir yanlığı içinde karkocaklık yaşamları sürmekteydi. Saf genç kadın, hiç bişeyin farkında değilmiş gibi, elindeki ipe bağlı kauçuk şeyi yatağa bırakacaktı ki, kocası uyanı, genç ve güzel karısının yüzündeki o küçümseyici, alaycı gülümseyişi görürdü. Koca, yedi aydanberi sürdürdüğü bu cinsel oyalamayı bütün evliliği boyunca sürdürceğini umarken, suçüstü yakalanmış ve bütün mutluluğu birden yıkılmıştı. Karısının gözlerinde yakaladığı küçümseyici gültişle bütün erkeklik haysiyeti bir anda çiğnenen kocanın gözleri, fitil kısıp lâmbanın alevinden daha çok parladı. Bundan sonra karı-koca arasında geçen konuşmaların neler olduğu bilinmiyor.

Kocanın ağlıyarak karakola teslim olmasından sonra eve gelen polisler, kadının usturayla kuşbaşı doğranmış yataktaki cesedinin ya-

TEK DELİK

nında o plâstik yapma organı da bulmuşlardı. Bunu erkek ya şaşkınlıkla orda unutmuş ya da büyük gizinin açığa çıkmasına artık aldırmaz olmuştu.

Cezaevinde sağlık memurluğunu yapan bu adam, Paşazâde Ferit Bey'den başkasıyla hemen hiç arkadaşlık etmiyordu. Sık sık onun yatağına gelir oturur, fısır fısır bişeyler konuşurlardı.

Paşazâde, sağlık memurundan iki şişe ilaç almıştı. Hasta Köylü delikanlıya her saat başında bu iki şişe ilaçtan kendi eliyle içiyordu. Bu iki şişedeki ilaç ya hindyağı, ya İngiliz tuzu ya da onlar gibi bağırsakları aşırı çalıştıran bir ilaç olacaktı ki, ilaçları içmeye başladığındanberi köylü delikanlı yolda uçkurunu çözerken zor helâya yetişiyor, girdiği helâdan bitürütü çıkmak bilmiyor, günün ve gecenin çok saatlerini helâda geçiriyordu. Delikanlı birkaç gün içinde sararmış, süzülmişti. Ama Paşazâde yine de, o iki şişedeki ilaçtan kaşık kaşık delikanlıya içiriyordu.

Paşazâdeliği nereden geliyor?

Paşazâdeliğim, bu anlattıklarım-dan çok daha eski bir olaydır. Bu, sözü bile edilemeyecek çok küçük bir olay olduğu halde, sahtecilikte kullandığım bütün takma adlar unutuldu da, nedense bu kaldı, paşazâde olduğum... Neden böyle oldu, bilmiyorum. İnsanların içinde, kudretli insanların çocuklarının düşkün ve serseri olmalarını dileyen gizli bir duygu var galiba... Büyük adamların çocukları kötü yollara düşerlerse, serseri olurlarsa, herhalde halk, sosyal adaletsizlikten duydukları intikamı almış oluyorlar. Benim bir paşazâde olduğum yalanı çok tutup yerleşince ben böyle düşündüm. Oysa hiçbir zaman kendimi hiç kimseye paşazâde diye tanıtmadım. Maceralarımın en önem-sizi, en kısası budur.

O günlerde İstanbul'da sıkıyönetim vardı, hem de sıkıyönetim daha yeni kurulduğu için gayetle hızlı ve sıkıydı. Her işte olduğu gibi, başlangıçta çok sıkı başlayan sıkıyönetim de zamanla sıklığını yitirir, gevşemeye başlar. Onun için ben bu türlü işlerin başlangıcından hep korkarım. Başımın yeni bir

belâya girmemesi için çok dikkat ediyordum. Param vardı, durumum iyiydi, üstüm başım da düzgündü. Ne de olsa, yine de sıkıyönetimden kurtulmak için İstanbul'dan başka bir yere gitmeyi düşünüyordum. Hâlâ iyi bir iş tutup, namusumla çalışıp yaşayabileceğim umudumu yitirmiştim. Böyle bir iş kolaçan ediyordum ki, durup dururken işte o belâ başıma geldi. Niçin güldünüz? Durup dururken dediğime mi? İnanın ki, durup dururken... İnsan kendi durumunu yorumlarken yansız olamaz. Ama ben elimden geldiğince, nalıncı keseri gibi hep kendime yontmadan, olayı nasılsa öyle anlatacağım.

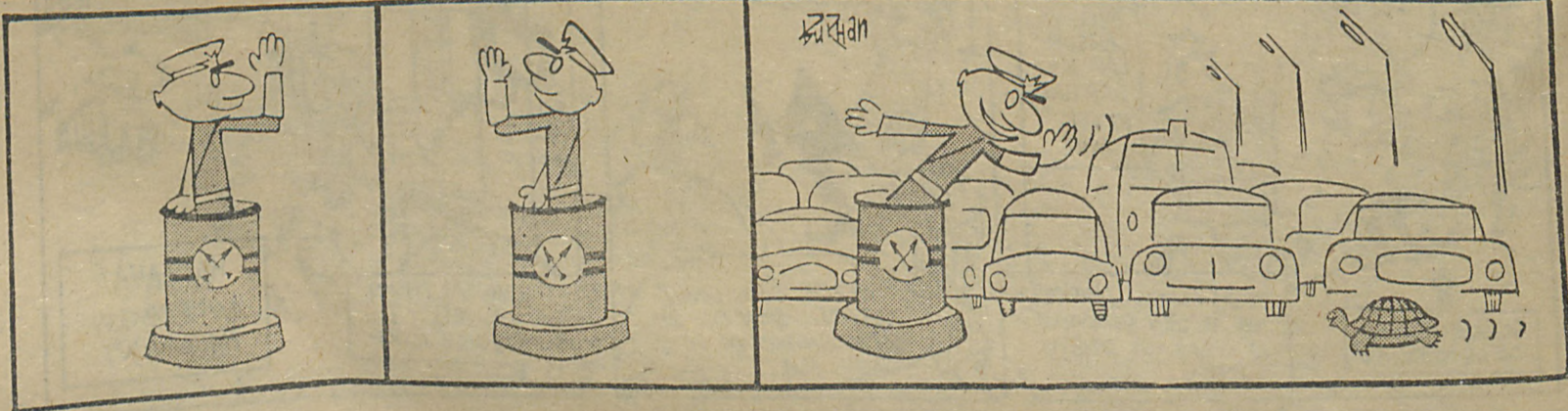
Her insanın sinirlendiği bişey vardır. Meselâ bizim bir felsefe öğretmenimiz vardı... Yine okul anıları mı? Evet, evet... Bu yaşama geldim, hâlâ okul anılarımdan kurtulamadım. Belki de okulu bitirememiş olmamın ezikliği içinde yaşıyorum da ondan... Evet, o felsefe öğretmenimiz, sınıfta ders anlatırken öğrencilerden birinin öksürmesine çok sinirlenirdi. Arkadaşlarımızdan biri öksürse hemen o daha yüksek sesle öksürürdü. Sınıf arkadaşlarımızdan Zil Kemal'i anlatmıştım ya size... Zil Kemal hasta olmuş, durmadan öksürüyordu. Felsefe dersinde Zil Kemal öksürünce, öğretmen öksürük sesinin geldiği yana doğru, daha yüksek sesle öksürdü. Az sonra Zil Kemal yine öksürdü. Felsefeci yine onunkinden daha yüksek perdeden öksürdü. Bir Zil Kemal, bir öğretmen öksürüyordu. Biz önceleri işin farkında değildik, yani öğretmenin öksürmeye sinirlendiğini anlayamadık. Ama Zil Kemal'le öğretmen arasında bir öksürük düellosu başlayınca, anladık. Kendini tutamayan Zil Kemal ardarda boğulu gibi öksürüyor, öğretmen de onun öksürüğünü bastırmak için kendini zorluyordu. Ders mers güme gitmişti. Derken, zorla öksürmekten suratı kıpkırmızı olan öğretmen birden, ceketini çıkartıp kürsünün üstüne attıktan sonra, gömleğinin de kollarını sıvayıp, Zil Kemal'e:

— Çık ulan ortaya, sen bana meydana mı okuyorsun! diye bağırmasıyla, birden atlayıp horoz gibi Zil Kemal'in üstüne bindi, oğlanı yumruklamaya başladı.

(Devamı var)

KALENDER NİYAZI

ÇİZMEN - PÜRÜZÜN

Milletler Gülüyor

Kutlama

Patron, muhasebecinin odasına ansızın girince, bir şampanya şişesinden kadeh doldururken buldu. Tabii çok sinirlendi.

— Çalışma saatlerinde şampanya içmek nereden çıktı böyle! diye bağırdı.

Muhasebeci kızarmış gözlerini kaldırıp, patronun tombul yüzüne dikti:

— Son zamdan bu yana dedi geçen onuncu yılı kutluyorum da...

***

Utlanmış..

Kadın Ruh Doktoruna gider, gecelerini mahveden korkunç kabuslardan bahseder ve:

— Dün geceki hepsinden daha korkunçtu doktor bey! der. Paris'in en işlek caddesi Champs-Elyzées'de başımda sadece bir şapka çırılçıplak yürüdüm.

— Utanmadınız mı? diye sordu doktor.

— Hem de nasıl utandım doktor bey, başımda modası geçmiş bir şapka vardı!

***

Doktorun tavsiyesi

Doktor Madam Durand'ın şikâyetlerini dinledikten sonra:

— Mühim bir şeyiniz yok Madam, dedi. İlk bir banyo alın, temiz ve serin havayı ciğerlerinize derin derin çekin ve iyice örtünün hiçbir şeyiniz kalmayacaktır.

Eve gelir gelmez Madam Durand doktorun teşhisini kocasına anlattı.

— Doktor bana onbeş gün Baleuar adalarında istirahat etmemi onbeş gün kış sporu yapmamı, ve vizon manto giymemi tavsiye etti.

***

Son kavga

Mösyö ve Madam Dupont çifti için pek de iyi geçmiyorlar diyemeyiz. Hele bir gün, küfür düellosundan ve tabak yağmurlarından sonra kadın kocasına:

— Bitli, diye bağırdı.

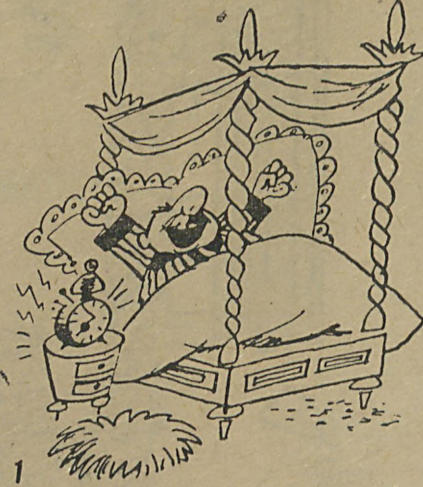
— Ne dedin? diye haykırdı kocası, tekrarlasana!

— Bitlisin işte! N'olacak bitli!... bitli!...

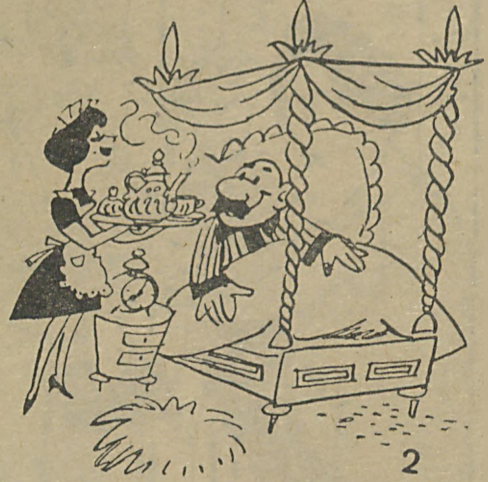
Adam hırsından deliye döndü. Cebinden tabancasını çıkardı. İçindekilerin hepsini karısının üzerine boşalttı.

Madam Dupont «gık» diyemeden olduğu yere yığılırken, son bir gayretle doğruldu, iki elinin baş parmağıyla parmakları arasında hayali bir biti eziyormuş gibi yaptı ve ondan sonra boylu boyunca yere uzandı...

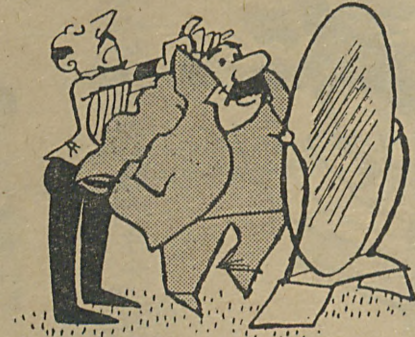
Yazısız hikâye

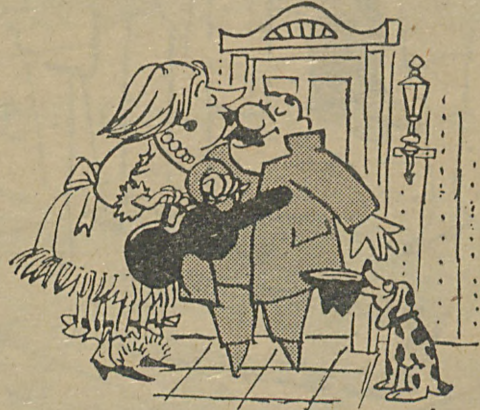
1

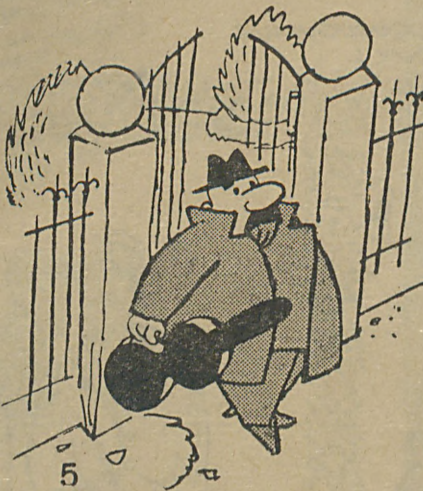
2

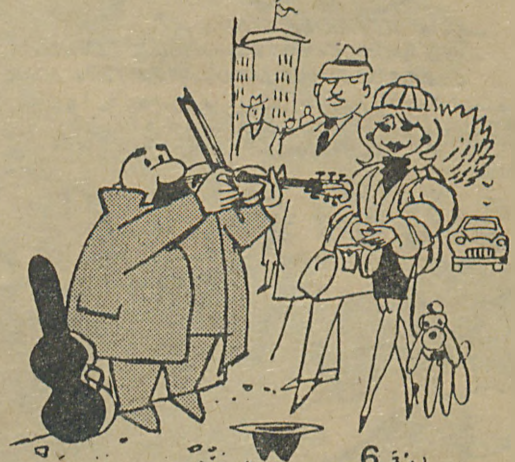
3

4

5

6

Asansör

Gazetecinin biri Fransa'daki bir akıl hastanesini başhekimin refakatinde geziyordu. Koridorda birinin omuzlarına çıkmış iki adama rastladılar. Başhekim misafirine durumu izah etme mecburiyetini duydu:

— Onlara aldırılmayın Mösyö. Alttaki kendini asansör zannediyor da...

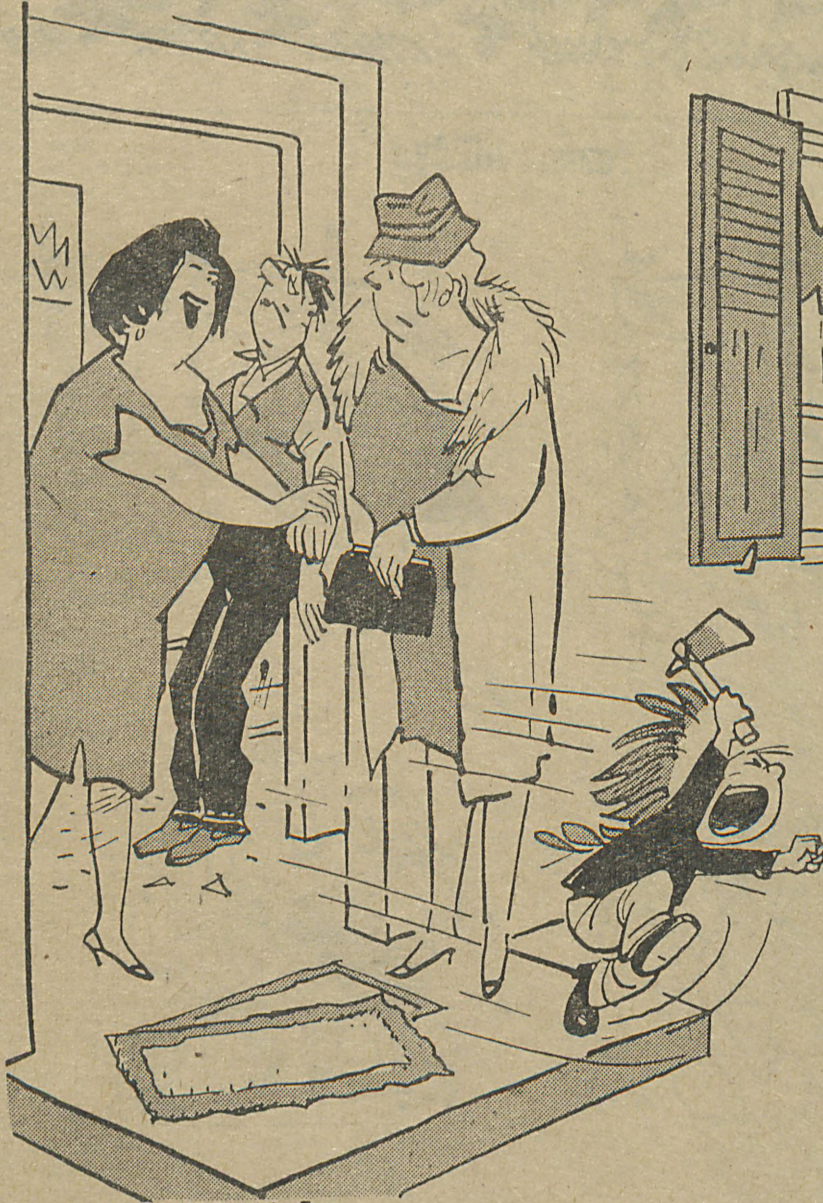
Asansör ve yolcusu birinci kata çıktılar, arkalarından da hekimle gazeteci. Burada yolcu indi odasına girdi.

Başhekim kendini asansör sanan hastanın yanına yaklaştı. Yakasından tuttuğu gibi zemin kata fırlattı. Sonra gazeteciye döndü ve:

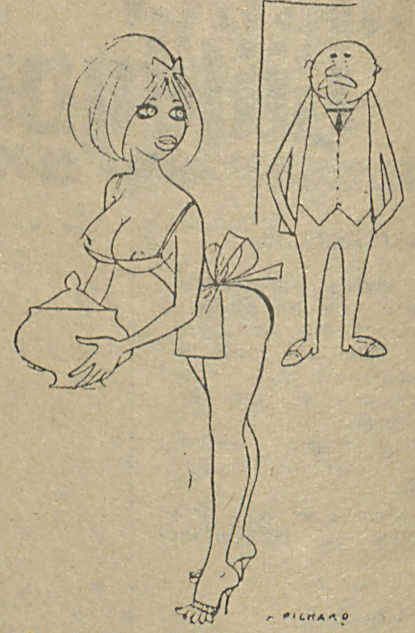
— Asansörü dedi, yerine yollamak âdetimdir!

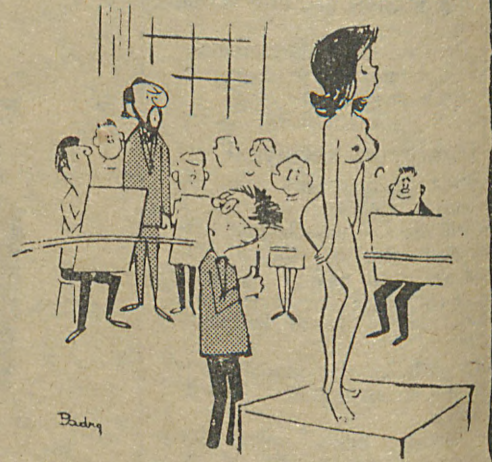
Dünya Karikatürleri

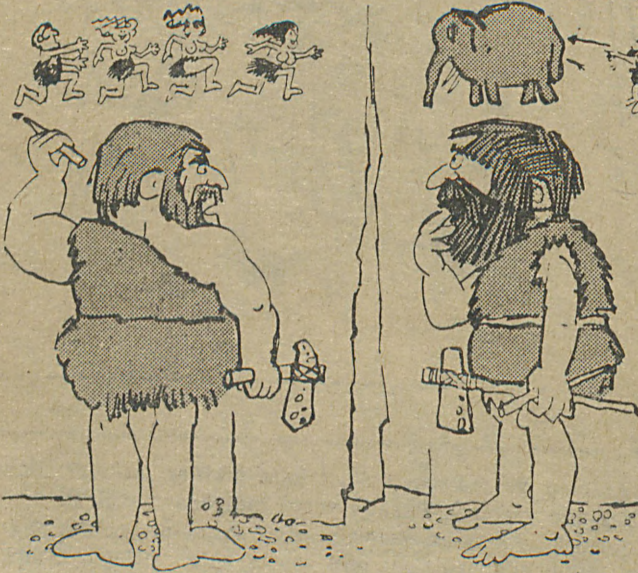
-ÇOK AFFEDERSİNİZ ...
-BİLAKİS, ÇOK TEŞEKKÜR EDERİZ... BİR ÇOCUĞUMUZ
OLMADI DİYE ÜZÜLMekten KURTULDUK !

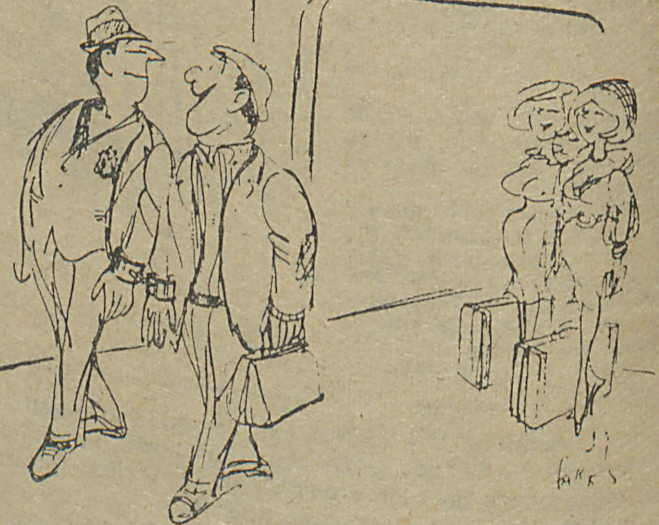
-SOFrada BÖYLE Mİ HİZMET
EDECEKSİN ?
-NE YAPAYIM, MİSAFİRLERE YE-
MEKLERİN TATSIZLIĞINI UNUT-
TURMAK LAZIM !

-DUPONT, SİZ DE ARKADAŞLA-
RINIZ GİBİ UZAKTAN ÖLÇÜ
ALSANIZA ...
-AMA EFENDİM, BEN MİYOPUM !

TAŞ DEVRİNDE:
-NE BAKIYORSUN ?.. BENİM AVLADIĞIM
DA BUNLAR İŞTE !

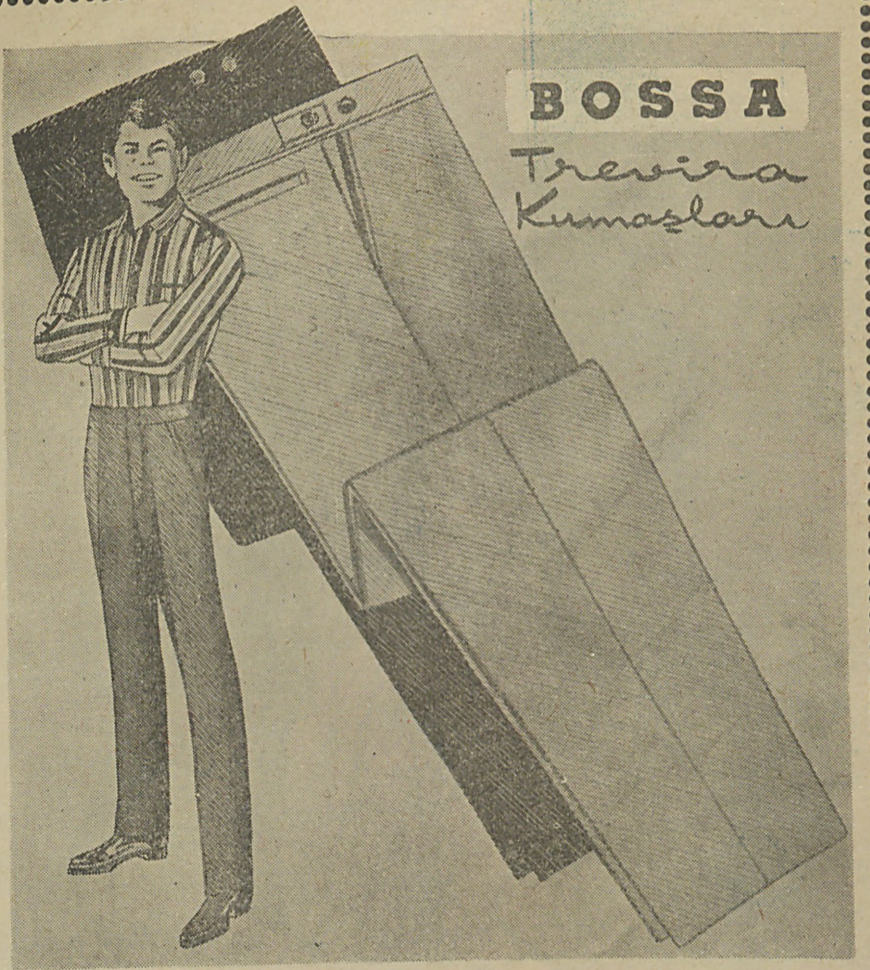
-ŞEF, SENDE DE HİÇ ZEUK YOKMUŞ HANI... BUNLAR
DURURKEN İNSAN BENİ Mİ GÖTÜRÜR ?.

SAYIN ANNE:
ÜTÜ İSTEMEYEN

BOSSA

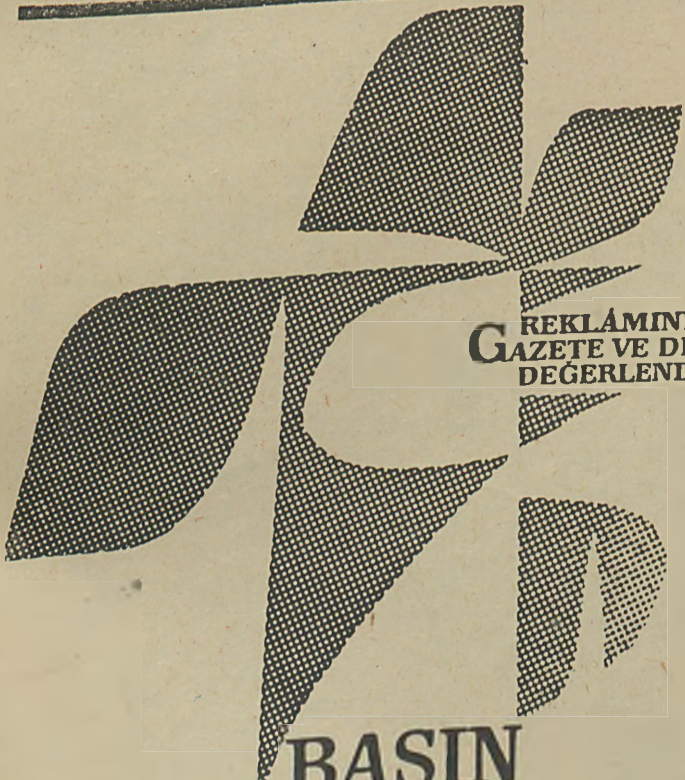
TREVİRA KUMAŞLARI
SİZİ RAHAT
ETTİRECEKTİR

BOSSA
Trevira
Kumaşları

BOSSA Mamulleri 3500 Bilgili Elemanın Garantisidir.

(AK-53)

REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!

**BASIN
İLAN KURUMU**

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN
HİZMETİNİZDEDİR

Genel MÜDÜRLÜK :
Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01
Telgraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 8973-54)

1966 YILINDA

35
milyon

TAM KONFORLU APARTMAN
DAİRELERİ

ÇEŞİTLİ ZENGİN PARA
İKRAMİYELERİ

AKBANK

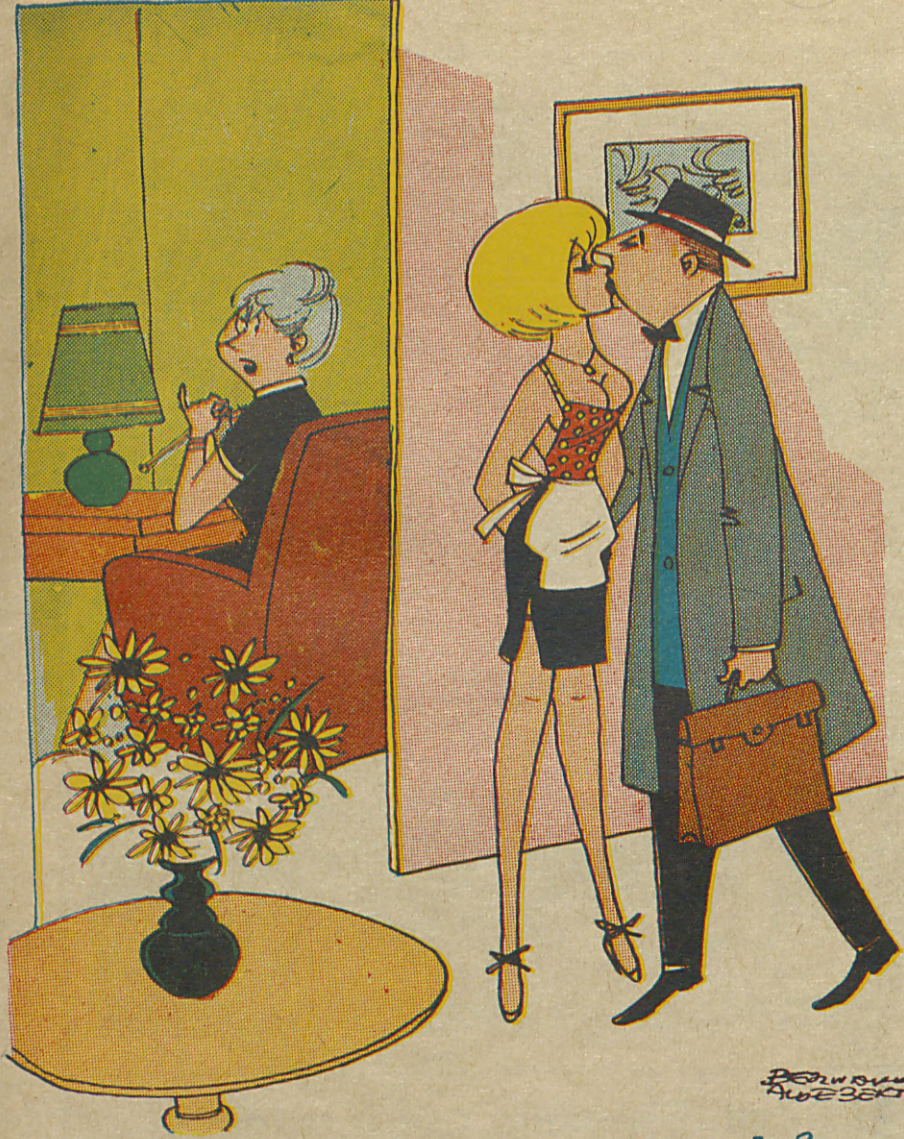
UĞUR K.

(AK-55)

Sahibi: Ergin ORTAÇ * Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap * Dizgi ve baskı: Akbaba Matbaası

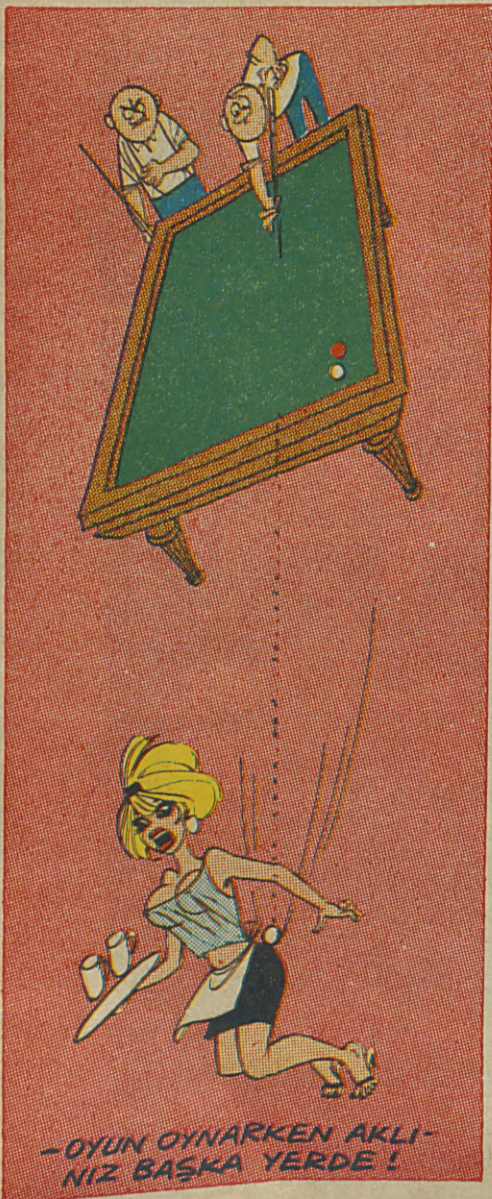
Akbaba

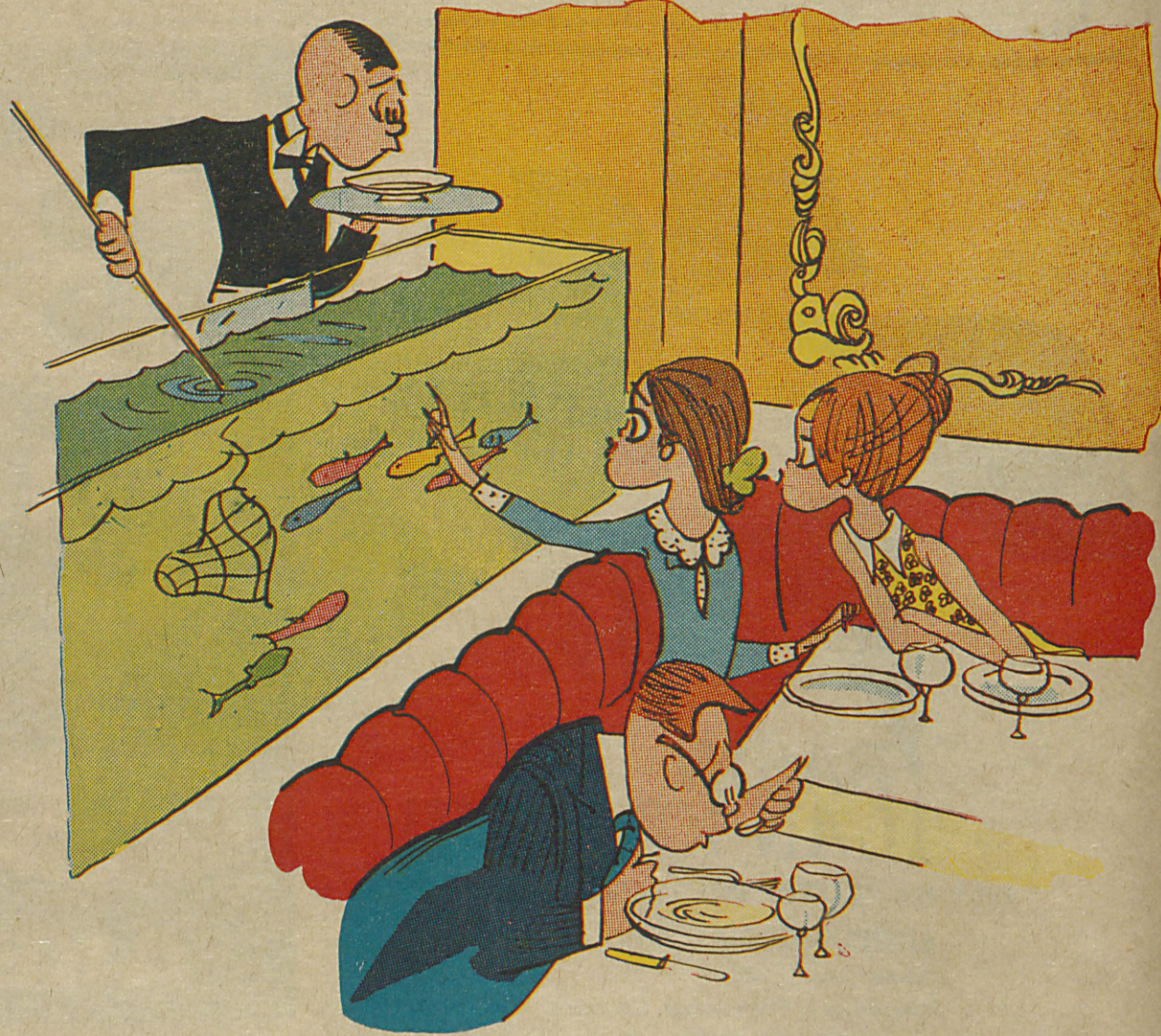
-AYOL CEVAP VERSENE, SEN Mİ GELDİN?

-AAA, ADAM BAYILDI!

-OYUN OYNARKEN AKLI-
NIZ BAŞKA YERDE!

-ŞU MAVİ GÖZLÜYÜ İSTERİM!

Boğaziçi Üniversitesi

Arşiv ve Dokümantasyon Merkezi

Kişisel Arşivlere İstanbul'da Bilim, Kültür ve Eğitim Tanıtımı

Ismayıl Hakkı Baltacıoğlu Koleksiyonu

BLTOTH0100111